

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську»
(Фил. 1:27).

ВІРУ

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№4 (67), КВІТЕНЬ 2010 РОКУ

Усім церквам ХВС в Україні
та за її межами – мир вам і благодать
від Господа хай примножаться!

Улюблені Богом брати і сестри, молодь і діти!

З великою радістю вітаю вас з найкращим у світі святом –
Днем Христового воскресіння.

Христос воскрес!

Христос воскрес!

Христос навіки живий!

Жодна з тисяч релігій у світі не має такого свята, яке
маємо ми. Жоден з їх засновників не здолав силу смерті,
не мав влади, щоб протистояти їй. Тільки Спаситель і Цар
Ісус Христос переміг смерть, переміг пекло, переміг всі
сили темряви. І це вічна перемога, вічний тріумф Світа,
Правди та Любові. Слава і честь, хвала і подяка Тому, Хто
є, Хто був і Хто знову гряде!

Віра в Христове воскресіння – це велика сила, це невичерпне джерело радості і надії. І ми бажаємо всім вам
завжди ходити в силі Божій, жити радісним та святим
життям, маючи в серці непохитну надію на Того, Хто помер
за наші гріхи і воскрес для нашого оправдання!

Хай ваші серця завжди освітлює Христове воскресіння
– запорука і нашого воскресіння та життя вічного.

Христос воскрес у славі!

Христос вознісся у славі!

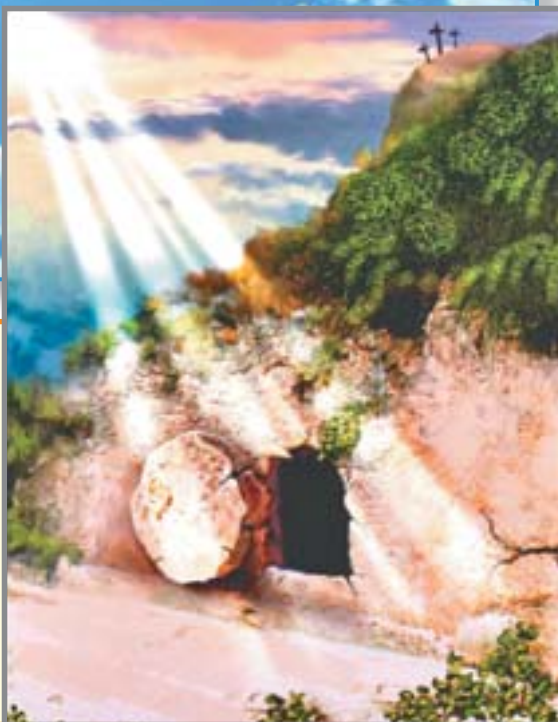
Христос знову гряде у славі!

З повагою і молитвами про вас,
старший єпископ Церкви ХВС України

Михайло Паночко

День Пасхи звістив про Ісуса живого
Не тільки Марії в оливній гаю –
Всім, спрагненим правди, хто в пошуках Бога, –
В якому б не жили далекім краю.

День Пасхи приніс дивовижну новину.
Ну ось і звершилося чудо з чудес:
Спаситель воскрес! І відкриті донині
Для смертних творінь
Брами вічних небес.

Сімейна конференція священнослужителів пів- денно-західного регіону пройшла на Прикарпатті

У готельному комплексі «Синьогора» (с. Гута Івано-Франківської області) відбулася конференція для сімей священнослужителів обласних об'єднань церков ХВС південно-західного регіону України.

Розпочав зустріч заступник старшого єпископа по південно-західному регіону Юрій Веремій. «Такі зустрічі особливо корисні для всіх служителів, – підкреслив він. – Ми вибрали для обговорення практичні теми, які стосуються сімейного життя та служіння».

Спікером конференції був відповідальний за відділ освіти Церкви ХВС України пастор Анатолій Кліновський (його семінар на тему «Життєві пріоритети служителя» публікуємо нижче).

Старший пресвітер Житомирської області Володимир Бричка розповів про свою місіонерську поїздку до Індії і поділився практичними порадами щодо вирішення конфліктних сімейних ситуацій.

Тематичні проповіді виголосили старший пресвітер Закарпатської області Віктор Хрипта, єпископ Чернівецьчини Петро Карпов, старший пресвітер Хмельницької області Ростислав Мурах. Своїми міркуваннями про церковно-державні відносини і місце Церкви в суспільстві, про доцільність створення міжконфесійних обласних об'єднань для протидії аморальному впливу і для вирішення болючих питань сьогодення поділився пастор церкви ХВС м. Нетішина Олександр Калабський.

Заключною тематичною проповіддю підсумував роботу конференції перший заступник старшого єпископа ЦХВС України Микола Сінюк.

Наш кор.

СЕМІНАРИ

Життєві пріоритети служителя

Анатолій
Кліновський

Бог, сім'я і церква – ці три визначальні пріоритети для життя християнина подає нам Писання.

Найважливішими є наші стосунки з Богом. Христос казав, що той, хто полюбить когось більше за Нього, Його не вартий. На друге місце богослови одностайно ставлять сім'ю, і це зрозуміло: якщо з сім'єю не все гаразд, то кому ми будемо потрібні в церкві як служителі? Третій пріоритет – церква.

Наша конференція присвячена другому пріоритету – сім'ї. І це не випадково. Нікого з нас не треба переконувати, що Бог і наші стосунки з Ним повинні бути на першому місці. Хоча і в цьому плані у нас не завжди все добре. Ми дуже завантажені, у нас так багато праці, і в результаті ми стаємо не такі ревні в спілкуванні з Богом, як інші члени церкви.

Однак для Бога набагато важливіші наші з Ним стосунки, аніж те, що ми для Нього робимо. Якщо з Богом у нас не все гаразд, то що б ми не робили, коли б, за словами апостола Павла, навіть віддали своє тіло на цілопалення, роздали всі свої маєтки, чинили якісь великі подвиги, Бог нашої жертви не прийме і користі з того для нас нема.

Третьому пріоритету теж немає великої потреби вчити, бо кожному, а церкві служителі віддані найбільше. Там вони пропадають вдень і вночі. Духовна праця, поїздки, бесіди... Не раз їхні дружини жаліються, що їм приділяється мало уваги.

І саме тому наш другий пріоритет – сім'я страждає найбільше. Це характерне для більшості сімей служителів. Якщо служитель не дозволить собі говорити з членом церкви невіжливо, холодно, бути неухважним, то в сім'ї він може собі дозволити і холод, і навіть грубість.

Закінчення на 2-й стор.

ЖИТТЄВІ ПРІОРИТЕТИ СЛУЖИТЕЛЯ

СЕМІНАРИ

Анатолій Кліновський

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Хтось сказав: «Ваш шлях на небо носить ім'я вашої дружини...» Згадаймо, з якою ціллю Бог створив сім'ю. Найголовніша причина – «не добре, щоб бути чоловіку самотнім...»

Бог створив сім'ю, щоб нам разом було добре. Це найголовніше.

А ми не раз переставляємо пріоритети, змінюємо біблійні поняття на свій розсуд. Що там мені чоловік. Головне – що діти в хаті! Забирайся звідси – бачиш, я тут з дітьми зайнята. А потім приходять зі сльозами – нема в сім'ї життя.

Не можна переставляти те, що поставив Бог. Бог знав, що робив. І Він хоче, щоб все наше життя, а не лише перший спільний місяць, було медовим. Однак часто буває, що як тільки в сім'ї народжується дитинка, вся увага, вся душа, вся любов жінки переноситься на неї, а чоловік потихеньку відходить набік і перетворюється на якийсь господарський придаєток. І мусить з цим миритися. Бо сім'я – це мама і діти.

Це не правильно. І якщо ми тримаємося такої життєвої філософії, то якраз ті, кого ми хочемо ошчасливити, тобто наші діти стають нещасними. Буває, відносини між батьком і матір'ю руйнуються, і кожен зі свого боку дуже любить дитину. Одне тягне до себе, друге тягне до себе. І хтось не зовсім нормальний придумав запитання для дитини: кого ти більше любиш – тата чи маму?

А дитина відповідає: люблю і тата, і маму. Діти найщасливіші тоді, коли бачать злагоду, любов, єдність і мир між батьками. Їхньому щастю тоді просто немає меж.

Деякі нерозумні батьки руйнують стосунки між собою заради дітей, батьків, друзів або якихось життєвих планів. Але це все і близько не стоїть в одному ряду з важливістю стосунків між чоловіком і дружиною.

Ні з ким ми не стаємо одним тілом, лише з чоловіком або дружиною. І вже між нами немає ні дитини, ні теці, ні свекра, ні друга. Ми стали одним.

Якщо ми дозволяємо пробігти між нами якійсь тіні невдоволення один одним, це не можна виправдати нічим. Найкраще пережити труднощі, вирішити найтяжчі проблеми ми можемо тільки коли ми разом. Тоді нам під силу все.

Тому найперше Бог створив нас один для одного, щоб ми стали одним цілим і ніколи не розривались, ніколи не відліплялись, ніколи знову не ставали двома.

Умови сімейного щастя

Щастя в сім'ї – це не така річ, яка приходить автоматично. Однак багато хто потрапляє під дію омані – помоглилися, попросили в Бога щастя, благословення

і все. Далі ми маємо бути щасливими. Щастя – це річ, за яку треба боротися кожен день. Ніяке благословення Господнє не буде на нас вічно без наших старань. За щастя треба боротися щодня. Його не можна вибороти раз і назавжди. Кожен день – як перший раз. Тільки так можна утримати щастя.

І найперша умова для побудови щасливої сім'ї – це психологічна сумісність. Побираються два різні характери, дві різні психології. Як зробити з них одну? Існує таке поняття, як емпатична поведінка. Емпатія – це оцінка явищ і речей очима свого партнера, а не своїми. Оцінювати не за своїми критеріями, а за критеріями дружини чи чоловіка. Для неї ця річ дорога – значить, і для мене дорога. Для нього ця річ дорога – значить, і для мене. Без цього просто неможливо стати психологічно сумісними.

У сім'ях дуже багато таких психологічних, не духовних проблем. Скажімо, чоловік любить виїхати на природу відпочити. А жінка любить сидіти в хаті – її не витягнеш. Чи треба тут закладати піст і молитву, аби вона захотіла вийти з хати? Ні, це проблема не духовна, а психологічна. І на неї накладається те, що ми переймаємо не емпатичну, а егопатичну поведінку. Я заставлю жінку полюбити те, що я люблю. Я заставлю чоловіка... Така поведінка тільки руйнує відносини. Для щастя потрібна жертва. Інакше навіть не мрій про щасливу сім'ю.

Служителям треба звертати на це увагу особливо. Кожна служительська сім'я – це взірєць для світу. Ми – представники Бога на землі, Його послі. Люди дивляться на нас і одразу проєктують свою думку на Бога. Отак вони живуть – значить, така в них віра і такий Бог.

Христос сказав: «Хто приймає вас – приймає Мене, а хто приймає Мене – приймає Того, Хто послав Мене». Як приймуть нас, так приймуть Христа. Якщо сім'я неблагополучна, часто чути сварки, чоловік і жінка ніколи не ходять під руку – чоловік метрів за 20 попереду (я таке бачив), то це про щось говорить. Хто-хто, а ми, служители – це справді п'яте Євангеліє, з якого люди можуть довідатися, як жити по-Божому.

Тому нам треба постаратися, щоб це дійсно так було. Цей обов'язок лежить на всіх членах церкви, але на служителях – він у квадраті і навіть в кубі.

Людам не обов'язково читати Євангеліє, щоб побачити, як по-Божому жити, – досить подивитися на життя віруючого.

У нас іншого виходу просто немає. Як кажуть, назвався грибом, то лізь у кошик. І тут ні при чому наші емоції, наше ставлення, любов – не люблю, є любов чи пройшла. Ми тут живемо, щоб показати Христа.

Христос молився: «Я прославив Тебе на землі і ім'я Твоє виявив людям». Прославити – це значить виявити Боже ім'я. Прославити – це явити. Чим нас прославлять колись Господь? Він явить нас перед ангелами і Отцем. Чим ми можемо прославити сьогодні Господа на землі? Тільки тим, що виявимо Його

життя і покажемо святість Христа.

Над кожною християнською домівкою має виснути в повітрі оцей ореол слави. Щоб всі люди, зиркнувши туди оком, могли сказати: «О, там справді живе Бог. Так треба жити, як вони». Іншого виходу в нас немає.

Ми проповідуємо Христа, навіть коли нічого не робимо – просто мовчки ідемо тротуаром, або купуємо продукти на базарі. Ми можемо думати, що нас люди не знають, але це неправда. Нас знають. Ми не відомі – але нас впізнають. Тому в нас є просто величезний обов'язок – бути не спотиканням для людей, але прикладом того, як потрібно жити по-Божому.

До емпатичних відносин можна віднести і вміння цінувати. Ми цінуємо, як правило, один в одному те, що поважаємо самі. Оцю рису я поважаю, її мали мій тато, моя мама – це добре, що ти так поводишся. А от цього я не розумію, у нас такого ніколи не було. Це неправильна поведінка, треба вміти цінувати у своєму партнерові все.

Якщо навіть у ньому є щось, що потрібно змінити, ми ніколи не змінимо це шляхом конфронтації, докору, криків, грубого слова. Так це не міняється, так тільки псуються відносини. Для змін існує один дуже добрий метод, але про нього пізніше. І діє він стовідсотково.

Духовна зрілість

Духовна зрілість важливіша не менше, ніж психологічна сумісність. Взагалі, для повноцінного щасливого життя людини необхідні дві речі – вагомості і впевненості. Вагомості – це означає, що кожна людина хоче бути кимсь. Кожна людина народжена для чогось. І це не гордість – Бог створив людину не амeboю, Він створив її на Свій образ і подоби. І людина це підсвідомо відчуває.

У раю людина мала дуже велику вагомості. Бог щодня приходив прогулювати з Адамом алеями раю. Усі ангели, напевно, з подивом дивилися на це. Але коли Адам згрішив, він це втратив. Ота райська перевага стала його головною потребою. Люди так пнуться до висоти, до становища, а все тільки тому, що не знають, де шукати цієї вагомості.

Звісно, ми, віруючі, знаємо. Так ми думаємо. Однак те, що ми віруючі, автоматично правильними нас не робить. Треба, щоб наш розум повністю перемінявся. Бо коли я був у світі, то про все думав неправильно. Та буває – прийшов до Бога, повірив, а думати по-світському не перестає. Нам потрібна повна переміна розуму.

І ось коли ми шукаємо вагомості в людей, це породжує дуже багато проблем і внутрішніх мук. Проблема – бо починається боротьба за якусь вищість, мук – бо ніхто мені не хоче дати тої вагомості, якої я так потребую. І не треба списувати це під гріховну гордість – це природна потреба людини. Просто треба знати, як її задовольнити.

Як це відбивається на сім'ї? Чоловік – голова, і він хоче бути дуже вагомий. Щоб усі його слухалися, щоб ходили за його вказівками, щоб його слово було, як слово мідян і персів, щоб він мав неперевершений авторитет. І коли цього йому не вистачає – жінка не послушалася,

проявила якесь свавілля, то він вже незадоволений, він обурюється. Він шукає вагомості в очах дружини, інших людей. І він ніколи не вийде з проблеми.

Усім треба зрозуміти – і чоловікам, і жінкам: наша вагомості – у Бозі. Я – Божа дитина. Що може бути вагоміше? Хто може до цього щось додати?

Послухала мене жінка – я вагомий. Не послухала – вже мене це мучить. А все тому, що ми – не Богоцентричні. Ми заціклюємося на людях. І тому Христос сказав, що той, хто полюбить когось більше за Нього, Його не вартий.

Істина в тому, що хто що би мені не казав, як би не топтав – вони ніскілечки не заберуть в мене того, ким зробив мене Бог.

У братерській спільноті це має дещо інший вияв: я буду вагомий тоді, коли пастором або єпископом стану. І починається боротьба за портфелі. Але якщо хтось із нас стане навіть архієпископом, це нічого не додасть до того, ким ми із вами вже є. Додадуться лише обов'язки. Якщо в мене є мільярд, а тут хтось приходить і дає мені ще копійку – що мені з того.

Якщо ми Богоцентричні – ми завжди спокійні. Якщо ми людиноцентричні – деякі речі здатні нас за серце вкусити, не те що за шкіру.

І оновлення розуму в тому якраз і полягає, щоб нам стати Богоцентричними, зрозуміти, де наша вагомості. І тоді, як каже Писання, у складній ситуації «хай хвалиться брат принижений висотою своєю». Навіть так буває.

Друга необхідна для щастя річ – впевненість. Взагалі, і чоловік, і жінка потребують цих двох речей. Але вагомості більше потребує чоловік, тому що він створений, щоб бути головою. Це в його природі закладене. Бог сказав – і інакше бути не може. Душа чоловіка автоматично сформувалася як душа голови сім'ї.

А от впевненості більше потребує жінка – впевненості в любові і прийнятті. Вона мусить відчувати, що її люблять, що вона комусь потрібна, що за неї хтось готовий піти в вогонь і в воду, бо вона потребує відчуття безпеки – «за твоєю спиною – як за кам'яною стіною».

Буває, що в чоловіка до жінки любов холодне. Вона мучиться в собі, потім починає виявляти це назовні, і все тільки тому, що вона не знає, в кому шукати впевненості. Якщо жінка страждає від браку любові, то тільки тому, що вона не Богоцентрична, вона забула, що є Той, Хто полюбив її до смерті, і більше за Нього її любити не зможе ніхто. Богоцентричну жінку не зруйнує холодне ставлення чоловіка. Її продовжує любити Бог. Вона ніколи не буде в проблемі. Бог – її захист, її любов.

Якщо ми розуміємо, що всі наші потреби забезпечує Бог, то ми автоматично налаштовані не на пошук забезпечення своїх потреб, а на віддачу. У мене аж надмір всього. Моя ціль – якомога більше віддати. Богоцентрична людина налаштована на служіння іншим. Вона останню копійку віддасть і буде з того щаслива. Вона знає, що в Бозі має незліченні скарби. А Бог знає, скільки нам дати, щоб нам не зашкодити. Він дасть нам стільки, скільки буде потрібно в певний момент. Бог захищає нас, любить нас, охороняє нас.

Тому Богоцентрична людина – людина духовно зріла. Підняла її на якісь висоти – у неї голова не закрутиться, вона знає, що стоїть на висотах, у мі-

льярд разів вищих. Вона – Божа дитина.

Любов

Без любові щасливе сімейне життя неможливе. Але ніколи не зможе достатньо любити людина не Богоцентрична. Не Богоцентрична людина – самолюбна. Вона постійно живе в дефіциті. Їй бракує поваги, бракує любові, достатку – їй всього не вистачає. А насправді їй не вистачає трохи розуму. Вона завжди буде вимагати любові до себе. А любов і самолюбство – це протилежні поняття. Самолюбство тільки приймає. А любов завжди налаштована на віддачу. Коли ж нам Божою любові не вистачає, ми завжди будемо вимагати її від людей, бо в нас дефіцит.

Господь наказав любити один одного так, як Він нас полюбив. Робити це може тільки та людина, яка сконцентрована на Бозі і розуміє, як сильно її любить Бог. Тому без оновлення розуму і любити неможливо. А без любові створити щасливу сім'ю також неможливо. У всьому і все – Христос, інакше все це збудоване на піску.

Ми цінні для Бога тільки тоді, коли ми в Христі. Люди без Христа будуть вічно горіти в пеклі. Бо найцінніший для Бога Отця – Його Син. Він віддав Сина, щоб у Сині отримати нас. Хто має Сина, той має Отця. Зверніть увагу, скільки разів у Посланнях ми читаємо, хто ми і що ми в Христі. Тільки в Ньому ми все робимо правильно. У центрі всіх рішень, всього вчення – Христос. Це Євангеліє. Решта – це звичайна земна філософія. Якщо ми не захоплені Христом, не перейняті Ним до останньої клітиночки, всі наші старання налагодити сімейне життя розбіються.

Подружжя не повинно ображатися один на одного за те, що він чи вона любить Христа більше, ніж чоловіка чи дружину. Так має бути. Моя жінка розуміє, що коли я не буду любити Христа більше, як її, то її я буду любити ще менше або взагалі перестану любити. Тому Христосцентрична сім'я – це і є духовно зрілі люди. Коли я думаю, що можу щось сам – духовно я дуже немічний.

Чому буває, що до шлюбу так люблять один одного, що жити не можуть. А поженилися – далі жити не можуть. А просто вони думали, що любили, а насправді не любили. Вони прийняли за любов підробку.

Чоловік каже, що так сильно любить жінку, так хоче, аби вона йому в ліжко каву носила, з лисини пилюку здувала. А вона цього чогось не робить. А все тому, що здебільшого за любов приймають самолюбство. Любов не шукає служіння мені, любов хоче послужити. От вранці прокинулися двоє. Чоловік каже: «Жінко, йди звари нам каву». А вона: «Ні, ти йди звари». Це два самолюбці. А якщо в них любов, чоловік каже: «Ти полежи, а я піду зварю каву». А вона: «Ні, ти лежи, каву зварю я».

У душі в кожного з нас сидить самолюбство. Кожен хоче, щоб послужили йому. І чекає. А коли обоє чекають, то ніхто не служить. Якби ми взагалі забули за себе і налаштувалися просто служити – жінка забула, що їй має служити чоловік, чоловік забув, що йому має служити жінка, але обоє наввипередки прагнуть служити один одному, це буде рай на землі. А своє «я» треба розп'ясти.

Ми стоїмо на букві, але як далеко ми іноді від духа. Ми вибудували ієрархію, структуру, у нас є печатки, начальство, от тільки християнства бракує. Простого християнства – жертвового служіння один одному, поваги один до одного, випередження пошаною один одного. Хто більший – будь менший, начальник – будь як слуга.

Неможливо без Богоцентричності любити, без любові зробити щасливою сім'ю, і неможливо любити, не зрозумівши до кінця, що таке любов.

Любов – це значить відкинути себе, розп'ясти себе, це просто забути про себе. Це жити тільки для когось, не рахуючись ні з втомою, ні з амбіціями, ні з авторитетом.

Далі буде.

Сергій
ВІТЮКОВ

ХРИСТИЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Перший вид знань, які ми можемо здобути, — це природні знання. У Соломона розум, мудрість і глупота пов'язані зі знанням.

Мудрість у Якова дуже часто відрізняється від мудрості у Соломона. Мудрість згідно з Яковом — це, швидше, властивість особистості людини. Добре володіти багатьма знаннями, а ще краще — мати мудрість їх правильно використовувати. Дехто має багато знань, але їм бракує мудрості правильно їх застосовувати.

Другий вид знань — ті, які ми можемо отримати від Господа як відкриття. Жодним іншим чином отримати їх неможливо — тільки через відкриття.

Головне відкриття, яке дав для нас Бог, — це написане Боже Слово. Уявіть, скільки всього ми не знали б, якби не Біблія.

А є відкриття, які Бог дав конкретно людині. Тому апостол Яків і говорить, що хто любить Господа, тому дано знання від Нього. і якщо перший вид знань має тенденцію надимати людину, то другий вид викликає захоплення Господом, дає можливість радіти Ним і усвідомлювати залежність від Нього.

Третій вид знань — це гріховні знання, які розбещують, оскверняють. Ворог спокушує нас тим, про що ми дізнаємося. Ми отримали інформацію про брата чи сестру, і вона нас оскверняє. Ябедництво, плітки, брудні фільми, Інтернет здатні розбестити і осквернити.

Знання — як насіння. Це величезна сила, здатна перетворити людину на свій образ. І знання, які нас оскверняють, — це та сфера, куди людину найбільше тягне. «Слова обмовника — мов ті присмаки» (Пр. 18:8), коли ми їх слухаємо, але наслідки їх дуже гіркі. Тому мудра людина береже себе від знань, які оскверняють.

Четвертий вид знань — це заборонені знання. Бог не все нам відкрив. І з цією істиною треба просто погодитися. Написано, що відкрите належить синам людським, закрите — Богові. Іноді нас запитують щось, а відповіді ми не знаємо. Це нормально — сказати, що я цього не знаю, якщо це справді так або якщо про це Біблія нічого не відкриває. Але диявол знає цікавість людини у сфері знань, і одна з його найхитріших пасток, найсильніших спокус — це зваблення людини окультним світом, спокусою здобути особливі знання. Однак це заборонені знання.

Пам'ятаєте — Єва побачила, що дерево пожадане, тому що дає знання. «Пізнаєте добро і зло». Саме на бажанні здобути знання, які самі по собі добрі, і спрацював диявол. І він продовжує робити це упродовж історії людства. Тому ми повинні пам'ятати, що є природні знання, які ми повинні здобувати, пам'ятаючи, що вони тимчасові, корисні тільки на цій землі, причому мають небезпечну властивість робити нас гордими.

Друга категорія знань дається нам через одкровення. Ми до них тягнемось, і вони змінюють нас і перетворюють.

Третя сфера — заборонені знання, ті, які Бог не вважає за потрібне нам давати. Вони занурюють людину в сатанинські глибини. Деякі книги з цієї сфери були дуже поширені, як-от книги Ребеки Браун.

Ми хочемо здобути природні знання і дуже потребуємо відкриття. Якщо природні знання ми отримуємо через лекції, то Божі одкровення передаються персонально й особисто нам — через відкриття в нашому дусі і нашу здатність це приймати. Цілком імовірно, що саме це мав на увазі Давид, коли говорив, що раз казав Бог, але двічі він чув, що сила в Господі. Він із досвіду знав, що сила — в Бога. Але він чув це і у своєму серці.

Нам потрібні знання Писання, але потрібні і одкровення. Я б дуже хотів, щоб, коли ми чуємо голос проповідника, ми могли чути і інший голос у своєму дусі — голос Духа Святого. Мовіться, щоб Бог говорив з вашим серцем через одкровення і дав вам здатність розпізнавати Його голос серед інших.

Соломон постав перед Богом з одним проханням — він потребував Божої мудрості. І Богові це дуже сподобалося. Бог сказав, що через те, що Соломон не просив ні багатства, ні слави, але просив мудрості, дається йому всього більше, ніж було до нього, і після нього таких, як він, також не буде.

Молитва Соломона в повному перекладі звучить так: «І просив Соломон у Господа серця, здатного слухати Його голос, тому

що він говорив: у цьому моя мудрість і мій розум». І Богові це дуже сподобалося.

Наша школа — це школа практичного служіння. Тому в центрі нашої уваги лежить досвід, практика. Можна навчитися теорії водіння машини, але поки ми не сядемо за кермо і не збіємо кілька бордюрів, ми не навчимося водити.

Внутрішнє становлення

Ми живемо вчора, сьогодні і завтра. Але Бог дає нам нести тільки «сьогодні». У чому полягає секрет збереження сили і успіху? У тому, щоб розрахуватися з минулим, правильно ставитися до майбутнього і бути активним сьогодні. Ісус говорив: «Не журіться про завтрашній день — бо завтра за себе само поклопочеться». І найголовніша фраза — «Кожний день має досить своєї турботи».

Минуле керує нашим теперішнім. Наше сьогодні — багато в чому плід нашого вчора. І це стосується не тільки закону сіяння і жнив. Навіть наш характер, наші спонуки і наше сприйняття були сформовані в минулому, проте відображаються вони в теперішньому і, безперечно, впливають на майбутнє.

Спробуйте згадати п'ятьох людей, які сильно вплинули на ваше життя, — не має значення, добре чи погано вплинули. Погодьтеся, що їх вплив продовжується і нині, навіть якщо ті люди вже у вічності. І я впевнений, що першим чи другим номером у їх списку більшість із вас поставити саме батька. Тому що батьки дуже впливають на життя своїх дітей.

Одна жінка на практичному занятті написала реферат «Відверта розмова з учителем». Він зайняв приблизно 50-60 сторінок. Я читав його упродовж кількох днів, і прочитане змушувало мене захоплюватися і жасатися, радіти і плакати. Я знайшов там дуже багато для себе. Я подивився на батьківство очима дитини. Батько справді має дуже великий вплив на наше життя. Навіть якщо він ніколи не звертає на дитину уваги.

Більшість проблем, які сьогодні проявляються в нашому житті, наші реакції, вчинки, дії, слова, коріннями сягають далекого минулого. Одна жінка написала мені: «Мій батько був дуже жорстокий до мене, він ніколи мене не хвалив і часто ставився несправедливо. Я досі пам'ятаю, як він жорстоко побив мене, не розібравшись. Я ніколи не бачила від нього любові, уваги і захоплення. І все життя мене не покидало бажання хоч раз сподобатися йому. Я хотіла, щоб він мене похвалив. Почувалася приниженою і пригніченою. І в моєму житті чомусь зустрічалися чоловіки, які принижували і пригнічували мене. Пасторе, чому так? Чи на мені лежить якийсь прокляття?». Не обов'язково. У більшості випадків це не прокляття, а вплив батька.

А ось ще один лист. «Я була на вечірці. Там був один молодий чоловік напідпитку. Я намагалася спілкуватися з іншими хлопцями, але мене чомусь постійно тягнуло до напів'яного хлопця, що сидів в кутку. До кінця вечірки він був зовсім п'яний, однак мене і далі тягло до нього. Коли забава закінчилася, я потурбувалася про нього — викликала таксі і разом з друзями, стягнувши його вниз, відправила додому. Врешті-решт я вийшла заміж за алкоголіка. Це моє прокляття?».

Моя відповідь — ні. Це вплив батька. Її батько був алкоголіком, і першим її досвідом доленосного, сильного, вирішального спілкування з чоловіком був досвід спілкування з батьком-алкоголіком. Вона дуже добре знала, як спілкуватися з такими людьми, знала їх потреби, знала, як їх зустрічати, які в нього слабкості і як з ним працювати. І вона сформувалася саме під такого чоловіка — вона його жаліла і вміла з ним спілкуватися. І коли опинилася в

товаристві молодих людей, то, як ключ в замок, точно потрапила в ситуацію звичну, зручну, природну і надійну. Вироблений жалі до таких чоловіків був настільки природним, що вона сприйняла це як ведення Духа Святого.

Це була взаємозалежність. Алкоголік батько і дочка, яка жаліє його, агресивна мама і дочка, яка захищає від неї батька. Він не може жити без неї, а вона — без нього. І коли настав час виходити заміж, вона точно приліпилася до того, до чого була готова.

Багато молодих людей одружуються, називаючи свою взаємозалежність любов'ю, а потім і жити разом не можуть, і розійтися не в змозі. Мовляв, вони дуже пасують одне одному. А чим пасують? Тим, що більшу частину їхніх характерів, навичок, здібностей сформували батьки.

Згідно з американською статистикою, сім з десяти дівчат, які виходять заміж за алкоголіка або людину, схильну до алкоголізму, виховувалися в сім'ї алкоголіка. Це прокляття? Іноді так. Однак найголовніша причина — взаємозалежність. Дівчина вибила в собі жалі чоловіків, а найбільше того жалю потребував напівп'яний тип в кутку кімнати.

Минуле визначає наше майбутнє. Хлопчик, якого пригнічує батько, буде боятися дорослих. Він буде розчавлений. буде губитися серед ровесників і дружитиме з малолітками. Якщо це характерно для вас, подумайте про свого батька.

Такий хлопець легко стає під авторитет і виконує накази, але не здатний мати рівні стосунки з чоловіками свого віку або з тими, хто сильніший, авторитетніший і мудріший. Майже завжди такі люди губляться, коли треба говорити перед більш ніж двома особами. Більша частина проповідників, яким тяжко вийти на проповідь перед натовпом, воюють не стільки з собою, стільки з людиною, яка пригнічувала їх волю і бентежила.

Я був свідком випадку, який просто вразив мене. Молодий чоловік років 35 повинен був стати перед натовпом і всього на-всього сказати своє ім'я. Він підвівся — і тут його перемкнуло, і він не міг нічого згадати. Усі почали сміятися над ним.

Чому дорослий чоловік, який може розмовляти з людьми, розгубився, опинившись перед натовпом? Тому що колись його, маленького хлопчика, директор виводив на лінійці перед всією школою і вичитував, розкавлюючи дитину всім своїм директорським авторитетом. І в маленькому хлопчиків виробилася програма: перед натовпом почуватися збентеженим і пригніченим. Він виріс, але і далі втрачав дар мови, коли доводилося промовляти більш ніж перед двома людьми.

Минуле має над нами владу. Одна з головних ключових фігур у цій владі — батько. До деякої міри саме він визначає майбутній характер і реакції своїх дітей. Особливо доньок, тому що перший досвід спілкування дівчинки з мужчиною — це досвід спілкування з татом.

Мені подобаються євреї. Це дуже розумні люди. Зверніть увагу, як вони виховують своїх дітей. «Мій Йосеф це тільки в дев'ятому класі, а вже мало не всю табличку множення напам'ять знає...» А що говорять українці «Мій Іванко в першому класі, а ще таблицю множення не вивчив».

Так і даються дітям установки. Змалку Йосеф знає, що він вундеркінд, а Іванко — що він ні до чого не надається. І коли стане Іваном, буде обов'язково шукати розумні голови, які би взяли на себе відповідальність за те, аби ми покерували.

У самій організації синагоги була система виховання і заохочення чоловіків. Коли синові минало 12, батько брав його з собою, і син читав Тору в товаристві чоловіків, хоча досі сидів між жінок і дітей. І будьте певні — хлопчик, який серед дорослих чоловіків читає Тору,

сформується в справжнього чоловіка.

У консультуванні ми часто оббиваємо плоти, не розбираючись з корінням. Є декілька звичайних речей, від яких люди стають залежними, як-от алкоголь, їжа, наркотики, азартні ігри, робота, секс, релігія. Ми іноді говоримо людині: кайся, тому що ти випив. Правильно робимо, адже це факт, що алкоголь — гріх. Але це плід. Чому люди, які сьогодні каються в тому, що випили, завтра, післязавтра і через тиждень знову п'ють? Ми говоримо, що це залежність, і молимося, щоб Бог дав свободу. А корінь найчастіше лежить в минулому. Часто алкоголь, їжа, релігія, робота тощо є сховком, куди людина втікає, щоб не стикатися з реальністю болю і проблем у своїй душі і в житті.

Одна жінка сказала, що коли її чоловік стає злим і дратівливим, вона посилає його до церкви, тому що звідти він повертається веселим і радісним. Саме служіння — це Боже благословення. Але якщо ми втікаємо від себе і проблем, які повинні вирішувати, на служіння, — це стає залежністю. Це не служіння з любові, це пастка. Такі люди, як правило, служать іншим день і ніч, щоб не зустрічатися з собою і своїми проблемами.

Психологічна пастка — це втеча від болю минулого і проблем теперішнього. Це місце, де ми заспокоюємося і отримуємо внутрішнє задоволення, незалежно від того, добре воно чи погане. Можливо, людина почуватиметься приниженою і пригніченою, але випила — і легше стало. І що вона зробить, коли знову стикнеться із внутрішнім болем і реальною проблемою?

То в чому причина — в алкоголі чи в неспроможності вирішувати свої внутрішні проблеми? Чим частіше людина бігає у свою пастку, тим гострішими стають внутрішні проблеми і накопичуються зовнішні. Пасткою можуть бути телевізор, робота, служіння, секс, їжа...

Ми роздратовані, але полоїли — і стало легше. І підсвідомо ми даємо інформацію: поїж і заспокойся. І коли прийде наступний стрес, ми одразу до холодильника.

Жінка заспокоюється, ходячи по магазинах, купуючи непотрібні речі. Це її тиха гавань, куди вона втікає від своєї напруги і зовнішніх проблем. Там їй стає легше і краще. І коли вона так чинить якийсь час, то врешті-решт стає такою ж залежною від цього, як алкоголік від алкоголю.

Деякі новонавернені після покаяння стають надміру ревнивіми. Вони довго постануть, багато жертвують, кидають роботу і читають Біблію вдень і вночі. Недосвідчені служителі, бачачи цю особливу ревність, дають їм можливість проявляти ревність в служінні, прирікаючи їх на швидкий крах. тому що є ревність від любові, а є ревність через бажання втекти від себе і своїх проблем.

Зверніть увагу, у кількох добрих служителів Старого Заповіту діти виявилися не дуже добрими. Чому деякі ревні служителі отримують благословення у служінні, служачи Богові день і ніч, а в інших, які також були активними і шанованими, діти в занепаді. Є багато причин. І одна з них — служіння стало для них пасткою, в яку вони втікали, щоб не вирішувати свої проблеми. І чим більші проблеми доганяли їх, тим активнішими вони ставали в служінні.

Алкоголік ховається в алкоголі, трудоголік — у праці, хтось — у телевізорі, хтось — у купівлі непотрібних речей, хтось — у прив'язаності до людей. У своїй суті це одне і те ж, просто проявляється по-різному. Коли ми стикаємося з проблемою людини і намагаємося її зрозуміти, здебільшого ми розбираємося з її кінцевим результатом, а причина майже завжди ховається в минулому. Приблизно 80% відсотків студентів однієї з моїх груп написали про своїх батьків як про жорстоких, запальних людей, які завдавали їм болю. Емоційне насилля — це

грубий тиск без любові, коли єдині стосунки з батьком — це ремінь, і ніяких близьких особистих взаємин. Це емоційне пригнічення особистості. Тому що цілі покарання — це виховання, формування, дисциплінування. А цілі пригнічення — приниження. А ми іноді плутаємо ці дві речі.

Поясню на прикладі. Якось я був з дітьми на Богослужінні. Мої діти дуже активні, вони схожі на мене, і я добре їх розумію. Біля нас сів молодий батько з двома донечками років п'яти-шести. На вулиці був дощ, по їхніх курточках стікала вода, але вони так, одягнені, і сиділи. Минуло більше години, а вони й не поворухнулися. Скажіть — чи це нормально для шестирічної дитини сидіти півтори години не поворухнувшись? Піт стікав з їх чола, але вони не наважувалися сказати про це татові. Нарешті тато підвівся і скомандував їм встати. Дівчатка одразу підвелися і пішли.

Це не були слухняні діти — це були розчавлені особистості. І вони, вирішивши, будуть завжди готові виконувати будь-який наказ будь-якого чоловіка. От чому буває, що жінка на сповіді плаче: «Я не знаю, як це сталося. Він сказав — і я опинилася в ліжку». А все тому, що тато натренував її, розчавивши повністю як особистість і зробивши з неї ніщо.

Мова не йде про здорове і мудре виховання та дисциплінування, мова про пригнічення, коли особистість мають за ніщо. Ви можете бути спокійним, нагодованим і щасливим чоловіком такої жінки, але ви ніколи не зможете спілкуватися як дві особистості в здоровому і нормальному шлюбі.

Вона виглядатиме як людина, яка володіє смиренним і мовчазним духом, але спробуйте поговорити з нею відверто, і ви зрозумієте, що те, що вважали смиренним і мовчазним духом, — насправді надміру спресовані біль і гіркота. Є виховані люди, а є пригнічені.

У Біблії написано, що Бог великий і могутній, але Він ніколи нікого не пригнічує. У Божій присутності ми ніколи не почувасмо нікчемними черв'яками, нічого не вартими. Бог говорить: «Ти грішник», але Він ніколи не каже: «Ти негідник». Бог ніколи не поставити на нас хрест, Він завжди дає надію. Він суворо питає, але й обов'язково каже: «Ти дорогий в очах Моїх».

Він може бути з вами строгим, але при цьому завжди нагадає про Свою любов і вкаже на хрест, де ця любов явилася у всій повноті. Бог — не якийсь добрий дядечко, Він добрий і милостивий Бог. У Ньому поєднані строгість і любов, твердість і м'якість, позитивна оцінка людини і водночас безкомпромісність до її гріховних вчинків. У присутності Господа ми не почувасмо нікчемами. Він назвав нас Своїми друзями. Це Бог.

Тому зі свого досвіду знаю, що чоловіки, які мають пригнічених з дитинства друзин, живуть без проблем у шлюбі, однак майже всі з них задивляються на жінок, які є вільними особистостями.

Якщо корінь святий, то і гілля святе, якщо ж корінь нічого не вартий, то він породить за родом своїм. І причина конфлікту, як правило, лежить не в зоні конфлікту, а набагато далше. Конфлікт — це тільки момент, де все вибухнуло. Тому й бувають люди, яких конфлікти, здається, не зачіпають зовсім, а є такі, до яких тільки доторкнувся — а вони вибухнули. Проблема не в доторку, а у внутрішньому зарядженому котлі, готовому вибухнути в будь-який момент.

Народження згори вирішує проблему нашої гріховності і влади гріха над нами, питання нашого спасіння і нашого статусу — ми були пропадащими грішниками, а тепер — діти Божі. Але народження згори не вирішує всіх минулих болів, проблему нещастя, окультної залежності чи формування характеру. Люди захоплюються всім тим, що зробив для них Христос, і це захоплення іноді притуплює біль минулого, але не завжди зціляє. А коли емоції минають, ми говоримо, що пройшла перша любов. І проблеми минулого накопчуються могутньою хвилею.

Я не вірю в другу любов, яка сильніша за першу. Біблія говорить, що ми повинні зростати в любові. Але через народження згори не завжди вирішуються всі питання нашої залежності, болю, навичок, прихильностей.

Здорова ревність будується на любові до Господа, але її треба скеровувати, зберігати, підтримувати, і потрібен час, щоб людина вирисла і могла взяти на себе відповідальність.

Далі буде.

КОНФЕРЕНЦІЇ

Близькість з Богом визначає наше життя

Коли я довідалася, що 13 березня відбудеться жіноча конференція Київського об'єднання церков ХВЄ на тему «Жінка з 31-го розділу Приповістей Соломона», то скептично подумала: що нового можна почути про цю жінку? Ми ж тільки закінчили заняття за курсом «Мудрість матері», де розбирали цей розділ. Але на конференцію все-таки пішла — як-не-як, відповідаю за жіноче служіння у своїй церкві.

І як я каялася перед Господом за свою скептичність і недалекоглядність. Адже Слово Боже багатогранне, і кожна грань одного і того ж виразу може засяяти по-новому, про що і засвідчила конференція. І з цим згодні всі сестри, з якими я розмовляла після конференції.

«Свої уста відкриває на мудрість, і милостива наука їй на язиці», — так характеризує Слово мудру жінку (Пр. 31:26). А нам так часто не вистачає мудрості і стриманості у поведженні з ближніми. Тому варто пам'ятати, що Бог бачить нас завжди і всюди, а в Його присутності ми, мабуть, багато чого не дозволили б собі сказати.

«Устають її діти і хвалять її» (Пр. 31:28). Чи завжди нас хвалять наші діти? Чи все ми зробили, щоб завоювати їхню

повагу і любов? Коли ми робитимемо все, чого хоче від нас Господь, і будемо стояти в молитві за своїх дітей, станеться те, про що читаємо в Книзі пророка Єремії — «до границь твоїх вернуться діти твої» (Єр. 31:17).

Дуже важливим було також нагадування про своєчасне залагодження всіх можливих конфліктів і непорозумін у сім'ї. Треба просити вибачення, поки не зайшло сонце, бо інакше ніч доведеться провести у тяжких роздумах, а наступний день принесе тільки ще більші проблеми. Щоб зробити це, десь доведеться переступити через себе, але, як знаємо з Писання, зло завжди перемагається добром. І в результаті буде добре і нам, і всім, хто поруч.

Наша близькість з Богом визначає все наше життя. Бо Його поради найкращі, а Його шляхи — найрівніші. І тільки «жінка богобоязна — вона буде хвалена!», Велика вдячність Богові за цю конференцію, велика подяка всім, хто її організував і провів. Як важливо не пропускати жодної можливості, які дає нам Господь для спілкування з Ним і з нашими братами і сестрами в Ісусі Христі.

Тетяна Венедиктова.
Церква «Божий мир».

Золота грамота жінки

Сімейне життя схоже на айсберг. Більшість людей бачать тільки вершину. Дехто здогадується, що айсберг цей значно більший, ніж те, що ми бачимо. Не знаючи всіх тонкощів сімейного життя, можна вибрати небезпечний курс і зазнати втрат, а то й повного краху. І сім'я без Христа — як корабель без керма.

У 31-му розділі Приповістей Соломона мова йде про чудовий портрет доброчесної жінки, якій можна присвоїти золоту грамоту. Вона добра, мудра, весела, гідна довіри; вона пильнує за своїм домом, веде господарство і обдумує своє майбутнє.

Мені, як жінці, дружині, дитячому служителю, ця тема дуже важлива. Тому коли в церкві оголосили про жіночу конференцію Київського об'єднання церков ХВЄ, я зацікавилася.

На конференції багато говорили про повагу жінки до свого чоловіка, про те, як треба цінувати і любити його, у всьому користися, а ще — як виховувати дітей на власному прикладі.

Поважати — означає усвідомлено й добровільно ставити людину вище за себе. Якщо дружина візьме на себе відповідальність користися чоловіком по Слову Божому (а як важко це робити, коли він невірний, має шкідливі звички тощо), то Господь, у Свою чергу, візьме на Себе відповідальність за те, щоб зробити чоловіка гідним цієї поваги. Я в це вірю, тому що для Бога немає нічого неможливого.

Дім — це основна сфера впливу матері на своїх дітей. У домі вона має час і місце для їх виховання і навчання. Тут дитина розвивається, почуваючись у безпеці,

тут закладаються підвалини її майбутнього життя. Саме мати формує основні принципи життя дитини: її ставлення до себе, до тих, хто поруч, до Бога. Важко замінити люблячу і ніжну матір. Недарма її часто називають «берегинею домашнього затишку».

І як прекрасно, коли жінка живе в повному послушху Богові, чоловікові, є для нього справжньою помічницею і робить для нього «добро, а не зло, по всі дні свого життя», добро і словом, і ділом. І коли її чоловік шанований в суспільстві — це її заслуга. Він повністю покладається на свою дружину.

У своєму домі вона підтримує порядок, щоб усі члени сім'ї працювали за її прикладом. І діти, наслідуючи матір, зможуть у майбутньому правильно збудувати свій власний дім.

Плодом і нагородою великих чеснот цієї жінки є глибока вдячність чоловіка і дітей. Страх Божий — її істинна цінність. Насамкінець подяка Богові за такі чудові конференції, на яких ми можемо навчатися біблійним принципам і ділитися своїм досвідом. Хай Господь допоможе нам зберігати і виконувати Його заповіді і бути спроможними передавати їх дітям.

Лідія Садолько.

м. Київ.

20 березня в Хмельницькому відбулася молодіжна конференція, учасниками якої стали представники п'яти областей України. Більше 700 молодих людей з Чернівецької, Хмельницької, Тернопільської, Вінницької та Івано-Франківської областей зібралися в приміщенні церкви ХВЄ м. Хмельницького, щоб розмірковувати про те, що «життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Фил. 3:20).

Як годиться, конференцію розпочали молитвою, яку звершив керівник молоді церков ХВЄ України пастор Богдан Левицький. Співом упродовж заходу служив молодіжний хор церкви ХВЄ с. Кам'янки Чернівецької області. А вів конференцію керівник молоді церков ХВЄ Хмельницької області Сергій Чернопиский.

Конференція складалася з двох частин: у першій семінар для молоді на тему «Народження згори» викладав Василь Попудник з Івано-Франківська. «Є чотири речі, без яких неможливо спастися. Це віра, покаяння, народження згори, святе життя». В основу проповіді вчитель Божого Слова поклав текст з Євангелія від Івана 3:1-7, де описується історія про нічну бесіду Никодима з Ісусом Христом. Протягом семінару бр. Попудник відповів на три запитання: що таке народження згори; як воно відбувається; які його ознаки.

«Гріх спотворив образ і подобу Бога в людині, — нагадав проповідник. — Риси Божі в людині зіпсовані. Тому Адам народив дітей вже за своєю подобою, а не за Божою. І тому кожна людина повинна пережити народження згори, щоб отримати знову природу Бога».

Серед ознак народження згори — зміна ставлення до гріха; розуміння Слова Божого; прояв любові до Бога та до людей; правильне визнання Ісуса Христа; перемога над світом.

У другій частині конференції Володимир Чернопиский з Кам'янця-Подільського виклав тему «Основи духовної війни». Текст із Послання до римлян 8:1-2 допоміг розібратися в питанні, що ж таке гріхозна природа.

«У Слові Божому термін «гріхозна природа» має декілька синонімів, — зазначив промовець. — Це тіло, плоть, стара людина, закон гріха, смерть, закон смерті, гріх. Поняття гріх і гріхи потрібно розме-

ПРО НОВУ ПРИРОДУ, або Чи може Ізмаїл ужитися з Ісаком

жувати. Гріхи — це конкретні аморальні вчинки проти Бога. Якби не було гріха, не було б гріхів».

Проповідник пояснив, як і чому гріх успадковує кожна людина. Після покаяння в людині уживаються дві природи: гріхозна і духовна. Про природу «нової людини» читаємо в Гал. 5:22-23. Цікавим було порівняння старої гріхотної природи людини із старозаповітним героєм Ізмаїлом. Його брат Ісаак народився пізніше, так, як і в людині, яка народжується згори, нова духовна природа з'являється пізніше за гріховну.

На запитання спікера: що ж робити зі старою гріхотною природою, відповідь дала сама Біблія: «... відкинути... старого чоловіка, який зотліває в звабливих по-жадливостях» (Еф. 4:22).

В Римській імперії була поширена така смертна кара: до людини міцними ланцюгами приковували труп померлого.

І в результаті жива людина сходила з розуму від постійного перебування з померлим, який потроху розкладався. Саме цю ілюстрацію використав апостол Павло в процитованому тексті.

Наприкінці конференції спікери семінару мали можливість відповісти на запитання молоді.

А заключну проповідь виголосив старший пресвітер церков ХВЄ Хмельниччини пастор Ростислав Мурах. Він, зокрема, закликав молодих християн все почуте на конференції втілити у власному житті. На заклик пастора до покаяння відізналися більше трьох десятків молодих людей, які виявили бажання змінити старий спосіб життя.

Після ревної молитви делегати конференції роз'їхалися по церквах Хмельницької області, щоб наступного дня взяти участь у недільних ранкових зібраннях.

Наш кор.

Ланцюжок і гребінець

В одному глухому закутку жило подружжя, в якому з першого дня шлюбної взаємної любові не тільки не малі, а постійно росла. Обидва були з бідних сімей, і кожен носив у своєму серці одне велике, але нездійсненне бажання. Чоловік мав золотого годинника — дарунок від батька і завжди мріяв про золотий ланцюжок до нього. А в жінки було чудове довге ясне волосся, і вона мріяла про перламутровий гребінець, щоб укласти і прикрашати його. Вони знали про потаємну мрію один одного.

З роками їхні бажання не згасали, однак чоловік уже мріяв про гребінець для жінки, а жінка — про золотий ланцюжок для чоловіка.

Вони вже давно не згадували про це, але кожен продовжував носити в серці свою потаємну мрію.

Настала десята річниця шлюбу. Вранці, розплющивши очі, чоловік побачив усміщене лице своєї дружини. Вона була коротко підстрижена — де й ділася розкішна довга коса!

— Що ти зробила з волоссям? — вражений, запитав він. Жінка розтулила долоню — на ній виблискував золотий ланцюжок.

— Я продала волосся, щоб купити ланцюжок до твого годинника.

— О кохана, — промовив чоловік і відкрив свою долоню, в якій лежав чудовий перламутровий гребінець. — А я продав годинника, щоб купити тобі гребінець.

Вони кинулися в обійми, заславили з того, що мають одне одного.

«Поклади ти мене, як печатку на серце своє, як печатку на рамено своє; бо сильне кохання, як смерть, заздрощі непере-можні немов той шевол, — його жар — жар огню, воно полум'я Господа! Води великі не зможуть згасити кохання, ані ріки його не залють! Коли б хто давав за кохання маєток увесь свого дому, то ним погордили б зовсім!» (Пісн. 8:6-7).

Київський Біблійний інститут Церкви ХВЄ України ЗАПРОШУЄ

на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальністю «жіноче служіння»

Детальна інформація розміщена на сайті **www.kbi.org.ua**.

За довідками звертайтеся за телефоном **097-921-42-01** — *Малишук Оксана Василівна, координатор очно-заочного навчання,*

E-mail: **zaochne@kbi.ua**.

Наша адреса: **03115, м. Київ, вул. Г. Ониськевича, 3.**

«Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його. Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: «Приймає Він грішників та з ними їсть». А він їм розповів оцю притчу, говорячи...

«А син старший його був на полі. І коли він ішов й наближався до дому, почув музику і танці. І покликав одного з слуг та й сказав: «Що це таке?». А той каже йому: «То вернувся твій брат, і твій батько звелів заколотися теля відгодоване, бо ж здоровим його він прийняв». І розгнівався той, і ввійти не хотів. Тоді вийшов батько його й став просити його. А той відповів і до батька сказав: «Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішиться я... Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, ти для нього звелів заколотися теля відгодоване...» І сказав він йому: «Ти завжди зі мною, дитино, і все моє – твоє! Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся!» (Лк. 15:1-3, 25-32).

Біблія каже, що до Ісуса наближалися всі митники та грішники, щоб слухати Його. Це дуже гарний стан – наближатися до Ісуса, щоб слухати Його. Люди наближалися до Нього з різних причин. Одні хотіли отримати зцілення. Про інших Ісус сказав, що вони шукають Його, бо їли і наситилися. Але тут читаємо, що митники та грішники наближалися до Ісуса, щоб слухати Його. Дуже важливо розуміти, що, перш за все, ми приходимо до Ісуса, щоб Його слухати. Сотник сказав: «Промов тільки слово – і слуга мій одужає».

Коли ми приходимо до Ісуса, щоб слухати Його, ми розуміємо, що в Його слові є все. Митникам не потрібен він від Ісуса хліб. У них було вдосталь ресурсів для власного життя. Вони прийшли, щоб послухати Його. А фарисеї та книжники нарікали через це.

Але грішник, який наближається до Бога, кращий за праведника, який від Нього відходить. Ця думка досить радикальна, але коли ми зважимо на тенденційність, то розуміємо, що не можемо залишатися в тому статусі, який маємо. Має бути певна динаміка. Коли ми наближаємося до Ісуса, щоб слухати Його слово, це для нас добре.

Книжники нарікали, мовляв, Він приймає грішників і їсть з ними. І Ісус розповів їм наступну притчу. Він мав мудрість відповісти цим людям. Він не критикував їх, але розповів алегоричні історії, які вказували на їхні помилки, відкривали їхні проблеми. Він розповів історію про сто овець, одна з яких загубилася, але знайшла, про десяти драхм, одна з яких була втрачена і знайшлася, про двох синів, один з яких був втрачений, але врешті-решт також знайшовся.

Але в третю притчу Ісус вводить образ ще однієї людини – старшого брата. Взагалі, можна говорити, що ця притча має три тематики. Зазвичай ми згадуємо її як притчу про блудного сина. Особисто я не згідний з цим, тому що головний герой цієї притчі – батько. Тут описана любов

ПРОБЛЕМА СТАРШОГО БРАТА

ПРОПОВІДІ

Михайло
Мокієнко

нашого Отця. Любов, яка означає наше буття сьогодні. Тому найперше це притча про люблячого батька.

По-друге, це притча про молодшого сина, якого ми називаємо блудним.

І нарешті третя тематика цієї притчі – старший брат. У той час, як молодший син повернувся додому, старший був на полі. Повернувшись додому, він побачив дивні речі.

Я знаю, що таке – бути старшим сином, бо ріс разом з трьома молодшими братами. Це певна відповідальність, чимало роботи, яку батьки покладають на тебе з самого дитинства. І я розумів того старшого сина. Він працював на полі, дуже втопився, а коли прийшов увечері додому, то застав там свято.

Які думки переважають у вас в голові, коли ви напрацювалися за день? Мабуть, ви плануєте відпочити. А якщо вже вдома влаштовують якесь свято, то це має бути свято на нашу честь. А тут свято на честь людини, яка тривалий час провела за межами дому, розтринькуючи батькове майно.

Проаналізуємо внутрішні почуття старшого брата. «Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішиться я...»

Фізично старший брат залишався в домі батька. Але де була його внутрішня суть? Він каже, що не переступив жодного наказу батька. Але чого бажала його душа?

Ми з вами нині також у домі Батька. Ми слухаємо Слово Боже. І те, що ми тілесно тут, в домі молитви, – це добре. Але набагато краще, якщо ми будемо тут своїм внутрішнім єством.

Один християнський співак на початку 90-х років співав про християн, які тілом перебували в церкві, а думками були десь далеко: «Виходила душа з тіла, хоч би поруч посиділа». І це проблема. Фізично ми можемо бути на зібранні, а внутрішньо ми де? Чи нам добре бути в домі Отця? Чи отримуємо ми насолоду від Божої присутності? А чи в цю хвилину плануємо зустріч зі своїми друзями, мріючи про козеня?

Можна бути блудним сином, не виходячи з дому. Етика Євангелія – це етика мотивів. Головне не те, що людина робить, а те, яка вона всередині. Бо те, що всере-

дині, визначає її рішення, її буття.

Коли ми прискіплюємо оцінювати образ старшого брата, то побачимо, що попри те, що фізично він залишався в домі батька, внутрішньо він був далеко від дому. Йому хотілося веселощів, і насправді його не задовольняло те, що робиться вдома.

Мій товариш розповідав, що коли був у Лондоні, то пішов на футбольний матч. І його дуже вразила одна річ. М'яч летить вліво – і 42 тисячі глядачів дивляться вліво. М'яч полетів вправо – всі дивляться вправо. І всі надзвичайно уважні.

Коли я почув цю історію, то вирішив провести своє дослідження, яке назвав «Євангельський рух – погляд з балкона». Почав їздити по великих церквах України і Росії, сідав на балконі і дивився, як люди реагують на те, що відбувається в церкві. І помітив, що далеко не завжди люди в церкві такі уважні, як глядачі на футбольному матчі.

Ми розуміємо, що Божі відкриття треба спіймати. Це те саме, що рибак, який ловить рибу, дуже прискіплює дивитися на поплавки, бо як тільки відведе свій погляд, може втратити рибу. Його відволікають природа, ще якісь фактори, але він дивиться уважно, він там духом, душею і тілом.

Можна бути блудним сином, не виходячи з дому. Позиція тіла важлива, але ще важливіша позиція нашої душі. Тому чи ми на балконі, чи в залі – ми повинні бути надзвичайно уважними до того, що говорить Господь. І тоді, я вірю, Він щось скаже для нас.

Бог важливіший, ніж спорт, важливіший, ніж футбольний м'яч. Слово, яке тут лунає, важливіше, ніж усі інші речі у світі, то чому б нам не бути уважними і не послухати це слово.

Багато дослідників Біблії погоджуються, що старший син – це образ фарисея.

І перша риса, яка характеризує старшого брата, – це заздрість. Ще коли я дитиною читав Десять заповідей, то звернув увагу на якусь неадекватність: з одного боку – заповідь «не вбий», з другого – «не заздри». Є різниця між тим, щоб вбити людину, і тим, щоб просто мовчки їй позаздрити? Але згодом у Проповістях я прочитав, що заздрість – це гнилизна для костей. Не просто для тіла, а для костей, тобто для структури. Тому це великий гріх. У Писанні читаємо, що фарисеї зрадили Ісуса через заздрість. І в старшого брата була ця риса.

Скажу більше: заздрість передуює вбивству. Заздрість передуює багатьом іншим злочинам. Недарма в одній пісні співається: «В Бога так багато ми просим, а просити одного треба – лиш любові, що все переносить, що за інших благає небо».

Чи радієте ви чужому успіху? Чи тішитеся з досягнень братів і сестер у тій чи іншій сфері життя? Хтось краще проповідує, ніж ти, – чи радієш ти з цього? У когось покаялася вся сім'я, а твоя ще і не збирається, – чи радієш ти за іншого?

Друга риса – прагматизм, або доцільність. Він каже, що служив батьку, не переступав жодного його повеління, але взамін нічого не отримав.

Наші взаємини з Богом не можуть будуватися на прагматичній основі. У Дніпропетровську одна невіруюча мати взяла на виховання 17 дітей. Чоловік її не витримав такого навантаження і пішов від неї. А десь через два роки вона покаялася, і разом з нею покаялися всі 17 прийомних і троє власних її дітей. Усі вони сьогодні служать в церкві «Скеля спасіння» в Дніпропетровську. Її рідний син, до речі, мій товариш, у 22-річному віці, маючи двох власних дітей, взяв на виховання ще чотирьох. І коли ми бесідували з ним про матеріальне забезпечення сім'ї, він розповів, що коли прийшов в церкву, його взаємини з Богом були наступними: на першому етапі він жертвував, тому що пастор так сказав. Він хотів бути слухняним. Коли він давав, Бог почав йому давати. Він стояв на цій сходинці, аж поки не зрозумів, що Богу давати треба не тому, що пастор сказав, і не тому, що Бог йому дає, а тому, що він Бога любить. Давати незалежно від того, поверне Господь те, що йому дали, чи не поверне, дасть щось чи не дасть нічого. Я даю, тому що я люблю.

Ісус Христос помер за нас, коли ми були

грішниками. І в Його діях не було прагматизму. Натомість старший брат – втілення прагматичності, взаємовигоди. Батьку, ти мені навіть козеняти не дав... Бог зовсім не скупий, але наші з Ним взаємини мають будуватися на основі любові.

Третя риса, характерна для старшого брата, – це використання неофіційної інформації. Замість того, щоб запитати батька, що відбувається, він почав бесідувати зі слугою. Загалом слуга сказав йому правду. Але схильність до використання неофіційної інформації дуже характерна для старших братів. Такими старшими братами сьогодні дуже часто є представники ортодоксальних церков. Вони замінили заповіді Божі людськими переказами. Вони швидше використовують неофіційну інформацію, аніж ту, що залишив Христос.

Коли ми стикаємося з якимись питаннями в церкві, не користуємося неофіційними джерелами інформації. Попри те, що люди, які передають цю інформацію, можуть передати її правильно, це не офіційне джерело. Якщо вас щось цікавить – підійдіть до служителів і отримаєте офіційну інформацію з того чи іншого питання. Це допоможе уникнути осуду і багатьох проблем.

Четверта риса – відсутність почуття родинності. Старший син докорив батькові: «Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, ти для нього звелів заколотися теля відгодоване...» Син твій оцей – а не брат мій.

Буває, що якийсь наш близький родич щось утне. І ми, подібно до Давида, кажемо: «Це син моєї матері...», а не: «Це брат мій». А буває, якийсь дуже далекий родич шанований і знаний, і ми кажемо: «О, це мій родич...»

І нарешті, остання риса характеру – гордість і самолюбство. І це засвідчує, що не все гаразд було зі старшим братом.

Для того, щоб старший син увійшов в дім Отця, він має стати молодшим. Тобто має навчитися каятися. Але для цього зовсім не обов'язково піти геть і прогуляти весь спадок. Ні, потрібно визнати свій гріх.

Проблема старших братів полягає якраз в тому, що вони не визнають своїх гріхів. Вони говорять, що перебувають під дахом Отця. Що постійно там, де Він, не переступають Його повеління і багато років служать Йому. Але це не спасе.

Віра батьків – це дуже сильна річ, але якщо ви не будете мати особистих, тісних стосунків з Господом, ви не зможете прийняти те, що Він дає для вас. Це чудово – мати декілька поколінь віруючих, але потрібна особиста зустріч з Богом. Іншими словами, треба впокоритися перед Ним і сказати: «Господи, попри те, що я з віруючої родини, що ще мої діди служили Тобі, я визнаю себе грішником, і я хочу служити Тобі. Прости мені. Прости за те, що моє серце не було близько до тебе, що я тілом був у домі Твоєму, а душа моя дуже далеко від Тебе».

Щоб старший син увійшов в дім Отця, він має навчитися каятися. Тому перевіркою стан своєї внутрішньої людини. Зазирнімо в себе і подивимося, чи приносить нам задоволення перебування в церкві. А чи, сидючи на зібранні, ми подумки плануємо свій день. Якщо ми в домі свого Отця, хай не лише тіло, а все наше єство будуть задоволені Ним. Бо Він наш Бог. І ми хочемо любити Його, бо Він достойний цього.

Священнослужителі Церкви ХВЄ України відвідали Швецію з робочим візитом

Керівник відділу місійного служіння Церкви ХВЄ України єпископ Микола Синюк і секретар відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків Церкви ХВЄ пастор Юрій Кулакевич відвідали з робочим візитом Швецію.

Програма візиту передбачала ряд зустрічей з керівництвом місійних організацій та участь в Євразійській конференції в Арлі, де українська делегація була одним із головних доповідачів.

На базі п'ятидесятницької церкви Мульше відбулося засідання Місійного комітету по Україні, до складу якого входять повноважні представники шведських церков, що співпрацюють з українськими церквами.

Українська делегація відвідала також головний офіс п'ятидесятників Швеції в Флемінгсберзі (передмістя Стокгольма), зустрілася з Ларсом Андерсом, новообраним керівником відділу міжнародних місій, а також із колективом місії «Світло для народів», давніми партнерами та друзями українських віруючих.

uupc.org.

Секретаріат РЄПЦУ розглянув актуальні питання співпраці та державно-конфесійних відносин

У головній канцелярії Церкви ХВЄ України відбулося засідання Секретаріату Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЄПЦУ), яке проходило під головуванням єпископа Миколи Синюка.

Учасники зустрічі проаналізували стан державно-церковних відносин та висловили думки з приводу ситуації у протестантській спільноті України.

Обговорюючи перспективи розвитку державно-церковного діалогу в країні, представники протестантських Церков висловили занепокоєння у зв'язку з намаганнями окремих політиків використати авторитет РЄПЦУ та євангельських Церков в цілому у своїх політичних цілях. Учасники зустрічі ознайомилися з непоодинокими публікаціями у ЗМІ, в яких ці політики самовільно наділили себе

статусом «уповноважених координаторів» начебто всіх євангельських протестантських Церков України.

На думку Секретаріату РЄПЦУ, неприпустимо, коли у спілкуванні з журналістами чи при організації будь-яких заходів сторонні особи заявляють, що вони виступають від імені Ради Євангельських Протестантських Церков України, чим, по суті, вводять в оману віруючих та все суспільство. У зв'язку з цим РЄПЦУ планує оприлюднити спеціальну заяву, в якій висловить свою позицію з цієї проблематики, а також відносно неприпустимості втягування Церков у політичну діяльність.

Окрім цього, представники протестантських Церков розглянули питання про можливі напрямки поглиблення свого співробітництва. Зокрема, мова йшла про об'єднання зусиль

у соціальному служінні та захисті суспільної моралі на регіональному рівні.

Учасники засідання також ознайомилися з процесом розробки Концепції душпастирської опіки військовослужбовців Збройних Сил України, участь в якій у складі Ради у справах душпастирської опіки при Мініборони бере представник Союзу баптистів.

На завершення зустрічі Секретаріат РЄПЦУ вирішив організаційні питання проведення чергового засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України, в якому візьмуть участь безпосередньо керівники протестантських Церков. При цьому, відповідно до попередніх рішень, Рада запланувала конкретні заходи задля розвитку діалогу серед спільноти протестантських Церков в Україні.

ІРС.

Сьогодні бідність — одна з найбільш обговорюваних тем. І зрозуміло чому: з одного боку — фінансова криза, яка змусила затягнути тугіше паски, а з другого — загальний стан українського суспільства. Криза повернула багатьох людей на землю, розвіявши повітряні замки устремління до добробуту легким шляхом. А загальне становище більшості людей в українському суспільстві, як і раніше, злиденне і на межі виживання...

Що ж таке бідність? Статус, становище чи недолік, якого необхідно позбутися? Чому вона існує? Адже всі люди, приходячи в цей світ, народжуються, у певному смислі, в рівних умовах. Але далі ситуація змінюється. Від кого чи від чого це залежить?

Швидше за все, бідність — це та реальність, яка стала можлива після гріхопадіння, і часто вона стає можливою через власний чи корпоративний гріх. Це передусім економічне становище індивіда чи суспільства, за якого вони самі не можуть забезпечити себе необхідними благами. Іншими словами, бідність — це неспроможність забезпечувати себе і свої потреби.

На превеликий жаль, сьогодні індустрія потреб людини зростає з неймовірною швидкістю, тому поняття бідності стає все більш і більш актуальним. Це

Бог і бідність

пов'язано насамперед з тим, що людина все більше й більше переконується, що не здатна задовольнити всі свої потреби, і їй доводиться обмежуватись тільки основними (первинними потребами).

Біблія про бідність

Біблія відкриває нам якусь «золоту середину» між багатством і бідністю, вказуючи цим, що ні багатство, ні бідність не є ідеалом людського життя на землі. Про це говориться в Книзі приповістей (30:8-9): «... віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убогства й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не переситився та й не відрікся, і не сказав: «Хто Господь?», і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога».

Іншими словами, ідеальна картина людського життя — це становище житевої середини, коли людина перебуває між багатством і бідністю. Це означає, що бідність у Біблії — негативне явище, не бажане. Щодо багатства позиція неоднозначна: з одного боку, багатство може відвести від Бога, а з другого — воно результат Божого благословення.

Біблія стверджує, що матеріальні блага — це безумовна нагорода за вірність Богові. Про це говорять псалми:

«І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, — щаститься йому!» (Пс. 1:3); «Блажен муж, що боїться Господа, що заповіді Його любить! Буде сильним насіння його на землі, буде поблагословлений рід безневинних! Багатство й достаток у домі його, а правда його пробуває навіки!» (Пс. 112:1-3).

Загалом псалмспівець зазначає, що достаток і багатство — це невід'ємна частина богоугодного життя Божого народу (однак ці благословення можливі, коли весь народ служить Богові і шанує Його).

У Новому Заповіті прагнення до збагачення не заохочується і не засуджується: «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибель і загину» (1 Тим. 6:9), проте говориться, що все дається нам на спожиток (1 Тим. 6:17).

З точки зору Біблії багатство — наслідок не тільки богобійного життя, а й працелюбства. «Пильні багатства здобудуть» (Прип. 11:16). Іншими словами, праведність і працелюбство — це загальні характеристики Божої людини.

Біблія не виключає, що праведники можуть бути бідними (Прип. 19:1,

22; 28:6), але це залежить не стільки від самої людини, як від об'єктивних факторів — розбещеність суспільства, війна, несправедливість, корпоративний гріх і т. д.

Відповідальність Божої людини перед бідними

Бідність — це вияв слабкості, нездатності самостійно вирішити свої фінансові і матеріальні питання, залежність від інших. Усе це є тим «негативом», якого необхідно позбутися. Що це означає? Насамперед, людині, яка опинилася в стані бідності і злиднів, треба надати допомогу. І цю допомогу повинен надати праведник.

При цьому під допомогою мається на увазі не матеріальна дотація, а допомога у становленні зрілої і праведної особистості. Тобто, якщо говорити мовою аналогій, то можна голодному приносити рибу, а можна його навчити ловити рибу!

Біблійні настанови щодо убогих передбачають:

а) усякого роду допомогу (позики, прощення, заохочення). Про це читаємо в Повторенні Закону 15:7-8: «Коли буде серед тебе вбогий, один із братів твоїх ув одній із брам твоїх у Краї твоїй, що Господь, Бог твій, дає тобі, то не зробиш запеклим свого серця, і не замкнеш своєї руки від убогого брата свого, бо кінце відкриєш свою руку йому, і кінце позишиш йому за його

потребою, що буде бракувати йому»; б) захист прав неімущих. Про це говорить пророк Ісаї 11:4: «... але буде судити убогих за правдою, і правосуддя чинитиме слушно сумирним землі»; в) милосердя і доброчинність. Про це йдеться в Книзі приповістей 19:17: «Хто милостивий до вбогого, той позичає для Господа, і чин його Він надолужить йому».

Божа позиція щодо бідних

Бог постійно говорить, що Він — Бог бідних, убогих і знедолених. Біблія навіть застерігає від образ на адресу вбогого: «Хто сміється з убогого, той ображає свого Творця, хто радіє з нещастя, — не буде такий без вини» (Прип. 17:5).

Біблія говорить, що і багатство, і достаток, і бідність — усе це дається з руки Божої: «Господь зубожує та збагачує, понижує Він та звеличує» (1 Сам. 2:7).

Однак хоча бідність і залежить від Бога (1 Сам. 2:7), це, всетаки, не можна вважати природним соціальним та економічним становищем праведника (віруючої людини). Праведник вирізняється своєю працелюбністю, і Боже благословення в його житті виражається також в матеріальних благах (Пс. 112:1-3).

З другого боку, праведник не повинен вимірювати духовність і любов Божу матеріальними благами. Навпаки, йому необхідно виявляти щодо бідного милосердя, співчуття і доброчинність.

К. Тетерятников.

РОЗВІНЧУЄМО МІФИ

Одним із вирішальних факторів у започаткуванні поклоніння хресту було «видіння хреста» і «навернення» імператора Костянтина, що послідувало за ним. Коли він зі своїми війнами наблизився до Рима, їх очікувала битва, відома пізніше як битва на Мільвінському мосту. За звичаєм того часу оракули повинні були дати пораду. Біблія розповідає, що так ворожив перед боєм ще цар вавилонський: «Бо цар вавилонський став на роздоріжжі, на початку двох доріг. Щоб ворожити чарами, трясє він стрілами, питає домашніх божків, розглядає печінку» (Єз. 21:26).

Костянтину було звіщено, що боги не прийдуть йому на допомогу і в цій битві він зазнає поразки. Але потім, у нічному видінні, йому начебто з'явився хрест і пролунали слова: «У цьому знакові твоя перемога». Наступного дня, 28 жовтня 312 р. н. е., він встановив хрест на своєму штандарті і завдав нищівного удару по противнику, а потім заявив про своє навернення.

Однак це видіння хреста історики аж ніяк не вважають історичним фактом. Єдиним джерелом, де вони виявили цю легенду, були праці Євсевія, який, за власним визнанням, був охочий до повчальних побрехеньок і навіть був викритий у «фальсифікації історії».

А навіть якби Костянтин і бачив таке видіння, то чи було воно від Ісуса Христа? Чи дав би Князь світу доручення поганському імператору зробити військове знамено з хрестом, щоб під цим знаком завоювати і вбивати?

Римська імперія (на чолі якої став Костянтин) описана в Писанні як «звір». Даниїл бачив чотириох великих звірів, які представляли чотири світові імперії: Вавилон (Лев), Мідоперсію (Ведмідь), Грецію (Пантера) і Рим. Четвертий звір, Римська імперія, був настільки жахливий, що, на відміну від попередніх, йому навіть не знайшлося відповідної назви. У Біблії він названий звіром, який «різнився від усіх звірів, що були

перед ним» (Дан. 7:1-8). Як бачимо, нема причин думати, що Христос звелів Костянтину вершити завоювання під знаком хреста для поширення звірячої системи Риму!

Але якщо видіння було не від Бога, то як пояснити «навернення» Костянтина в християнство? Взагалі, його навернення викликає великі сумніви. Хоч він і багато зробив для запровадження деяких доктрин і традицій в церкві, але факти явно свідчать про те, що він не був наверненим у біблійному розумінні цього слова. Історики припускають, що його навернення було «чисто номінальним, за всіма стандартами того часу».

Скажімо, після свого навернення він вчинив кілька вбивств, у тому числі власної дружини і сина! Але ж «жоден душогуб не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1 Ів. 3:15). Уперше Костянтин одружився з Мінервіною, від якої народився син, названий Кріспієм. Його друга дружина Фауста народила йому трьох дочок і трьох синів. Кріспій став славним воїном і помічником свого батька. Однак в 326 році н. е., невдовзі після Нікейського собору, Костянтин прирік сина на смерть за любовний зв'язок з Фаустою. А Фауста померла від задухи в перегрітій за наказом імператора лазні. Приблизно в той же час Костянтин звелів забити різками до смерті сина своєї сестри, а її чоловіка повісив, хоч і обіцяв зберегти йому життя. Усе це можна прочитати в Католицькій Енциклопедії.

Безперечно, Костянтин звершив багато благодіянь щодо християн: заборонив смертну кару через розп'яття, поклав кінець гонінням на християн в Римській імперії. Але якими мотивами він при цьому керувався? Католицька Енциклопедія повідомляє: «Деякі єпископи, засліплені красою двору, зайшли так далеко, що проголосили імператора ангелом Божим, святым і пророкували, що він, як і Син Божий, буде царювати на небесах. Це досить переконливо доводить, що Костянтин ставився прихильно до християнства з політичних міркувань. Він використав релігію для утвердження своєї влади».

А ось який висновок зробив відомий історик Дюрант: «Він (Костянтин) рідко підкорявся церемоніям вимогам християнського поклоніння. Його листи до християнських єпископів ясно свідчать, що його мало хвилювали богословські суперечки, але він рішуче зупиняв розколи в інтересах єдності імперії. Під час свого царювання єпископи були його політичними помічниками. Істинний віруючий повинен спочатку бути християнином, а потім вже державним діячем. З Костянтином все було навпаки. Християнство для нього було засобом, а не ціллю».

Гоніння не знищили християнську віру. І Костянтин знав про це. Оскільки імперія постійно поділялася, а погани вороже ставилися до християн, то він подумав: чому б не спробувати об'єд-

нати поганську релігію з християнством, що тільки сприяло б зміцненню імперії. І хрест не міг бути поділяючим фактором, оскільки не лише християнам, але й «шанувальникам культу Мітри у військах Костянтина хрест не був чужим, бо вони тривалий час воювали під штандартами з мітраїчним хрестом світла».

Християнство часів Костянтина являло собою суміш. Хоч він і прибрав скульптури з поганських храмів і скасував жертвоприношення собі, але народ

продовжував говорити про божественність свого імператора. Як верховний жрець, він заохочував поганський культ. Урочиста церемонія у Константинополі на честь його відвідин у 330 році була наполовину поганською — наполовину християнською. На ринковій площі стояла колісниця бога Сонця, а над нею — хрест Христа. На монетах, випущених Костянтином, поряд з хрестом були зображення Марса і Аполлона. Називаючи себе християнином, він продовжував вірити в поганські магичні заклинання проти неврожаю і хвороб. Про все це написано в Католицькій Енциклопедії. Ідея, навколо якої розвивалася Римокатолицька Церква (ідея об'єднання поганства і християнства) дуже тісно пов'язана з Костянтином.

Ще одна історія, яка вплинула на процвітання культу хреста в Католицькій Церкві ще сильніше, ніж видіння Костянтина, пов'язана з його матір'ю Оленою. Коли їй було приблизно 80 років, вона здійснила паломництво в Єрусалим. Легенда стверджує, що вона відкопала три хрести, одним з яких був хрест Ісуса Христа, а інші два належали розбійникам. Хрест Ісуса Христа визнала відразу, тому що завжди йому здійснювались дива зцілення, за словами Макарія, єпископа Єрусалимського, тоді як інші два хрести такою властивістю не володіли.

Про це також розповідає стаття з Католицької Енциклопедії, однак її автор

все ж визнає, що історії про знахідку хреста відрізняються і перекази, які появились через багато років, могли ґрунтуватися на легенді.

Олена справді відвідала Єрусалим у 326 році. Але про її знахідку хреста не було чути до 440 року! Ідея, що справжній хрест міг зберегтися в Єрусалимі через 300 років після розп'яття Христа, дуже і дуже сумнівна. До того ж єврейські закони вимагали, щоб хрести спалювались після здійснення на них розп'яття.

А якщо хто-небудь в наші дні знайшов справжній хрест Ісуса Христа і зумів би це довести? Звичайно, це викликало би величезну цікавість, але невже цей кусок дерева мав би якусь особливу цінність? Ні, тому що він вже виконав своє призначення, як колись мідяний змій, зроблений Мойсеем. «І зробив Мойсей мідяного змія, і виставив його на жердині. І сталося, якщо змій покусав кого, то той дивився на мідяного змія — і жив!» (4 М. 21:9). Піднесення змія в пустині було прообразом того, як Христос буде піднесений на хресті, щоб прийняти у муках смерть (Ів. 3:14). Але після того, як змій відслужив належне, ізраїльтяни зробили з нього ідола! Через століття Єзекія «робив... угодне в Господніх очах... Він понижив пагірки, і поламав стовпи для богів, і стяв Астарти, і розбив мідяного змія, якого зробив був Мойсей, бо аж до цих днів Ізраїлеві сини все кадили йому й кликали його: Нехуштан» (2 Цар. 18:3-4). Те, що виконало свою початкову роль, тепер стало джерелом забобон.

Виходячи з таких міркувань, можна підсумувати, що якщо справжній хрест Ісуса Христа досі існував, то не було б жодної причини робити з нього культ. І якщо нема більше ніякої сили і цінності в справжньому хресті, то тим більше в якому-небудь іншому куску деревини, зробленому за його подобою. Однак багато кусочків дерева із того «справжнього» хреста Христового було продано як захисні засоби та амулети.

Люди і сьогодні більше вірять нісенітницям, людським вигадкам і забобонам, аніж Слову Божому.

Р. В.

«Живно справді велике, та робітників мало, тож благайте Господаря жнива, щоб на живно Своє Він робітників вислав» (Мт. 9:38) — так звертався Христос до Своїх перших учнів, обходячи галілейські міста та спостерігаючи за розпорощеними людьми, які блукали, немов вівці без пастиря. Цей Божий голос звучав не лише до перших послідовників Христа — звучить він і до сучасних християн.

Зібранням тих, хто відвідував на Його поклик, ознаменувалося відкриття Біблійної місіонерської школи-2010 при місії «Добрий Самарянин» (м. Рівне). На цю урочисту подію зібралися працівники місії, Християнської телерадіомовної компанії та колишні випускники Біблійної школи. На стежку місіонерства вирішили стати 18 молодих братів та сестер, які впродовж місяця проходять курс підготовки до майбутнього служіння. Ділитися досвідом благовісницької праці та давати необхідну базу духовних знань в місіонерській школі-2010 будуть відомі служителі, пастори, місіонери як з України, так і з-за кордону.

Звичайно, здобуті богословські знання — це тільки перший крок до досягнення благородної мети. Стати істинним місіонером може лиш той, хто відчуває в цьому своє покликання, для кого доброчинність є цілком земного життя, хто плекає у своєму серці мрію спасіння якнайбільшої кількості людей. Ось чому основне завдання студентів — не лише засвоєння богословських знань, а й щоденний пошук Божої присутності в особистій молитві. Успішність та плідність місіонерської праці, у першу чергу, залежать від молитовної підтримки місіонера та його особистих стосунків з Господом. Тому впродовж навчання в

Місіонерська школа-2010

місіонерській школі студенти мають якнайкращу можливість почерпнути духовні сили для майбутнього служіння, загаруватися, як справжні воїни Христа, адже попереду не одна духовна війна.

Відкриття місіонерської школи-2010 розпочалося із звернення відповідального за місіонерське служіння від місії «Добрий Самарянин» Олега Гайдарова, який зауважив, що ознакою щирих християн є прояв ревності до справи благовісту. «Усі, хто прийняв рішення служити Господу і пройти навчання в місіонерській школі, — це одностудент, — підкреслив він. — Ми не можемо спокійно дивитися, як довкола гинуть люди, як гріх руйнує сім'ї, долі. І ми, як християни, можемо суттєво вплинути на цю духовну кризу. Пам'ятаймо, що чудеса та знамена відбуваються лиш там, де проповідують Євангеліє».

Олег Гайдаров також наголосив, що студенти цьогорічної місіонерської школи не випадково потрапили на навчання — усі вони вимолені у Господа, тому повинні бути достойними свого покликання, повністю довіритися Господу і не зрадити, не відійти у найбільш відповідальний момент служіння, а відстоювати істину, яким би виснажливим не був духовний бій.

Після звернення молитви благословення директор місії «Добрий Самарянин» Ростислав Боришкевич привітав усіх із урочистим відкриттям школи, подякувавши майбутнім місіонерам за те, що відізналися на поклик Ісуса Христа. Він звернув увагу на те, що більшість християн задоволені своїм буденним життям і не прагнуть розширити межі служіння. Як

результат, дехто лиш думає, що служить Господу, коли насправді не приносить явного плоду, втрачаючи можливість духовно зростати. Під час місіонерської праці багато людей відкривають у собі нові таланти та здібності, якими Господь наділив їх для відданого служіння.

«Місіонерство — це не випробовування власних сил, це посвячення, а відтак навіть у труднощах істинні місіонери ніколи не здаються, а долають перешкоди і здобувають перемогу. Духовними силами сповняєшся у момент служіння, а не під час відпочинку, як вважають деякі», — наголосив Ростислав Антонович.

Своїм досвідом практичного місіонерства зі студентами та присутніми поділився Роман Хомич, колишній студент

Біблійної місіонерської школи, який наразі служить у поселенні Чунському Іркутської області. Територіальний округ, у якому він служить благовісником, за площею прирівнюється до всієї Рівненської області, і в цьому районі лише 25 віруючих людей.

Роман Хомич ще задовго до місіонерства задумувався над тим, яка Божя воля ля нього, чи задоволений Господь його життям. Не будучи задіяним у служінні, не маючи можливості відкритися сповна, він почувався, мов у темниці. Аж поки не усвідомив, що Господь закликає до конкретної справи на ниві Божій.

Поділився своїм місіонерським досвідом і Андрій Палік, теж випускник Біблійної місіонерської школи, який несе служіння у АР Крим. Він звернув увагу на

те, що черпати сили для служіння треба лише в Господа, не покладаючись на власні здібності та зусилля.

«Ще у своїй місцевій церкві я пробував проповідувати, однак мені це не вдавалося, — розповів він. — Коли я прийняв рішення стати місіонером і приїхав на навчання, під час лекцій зрозумів, що, не вміючи належно проповідувати, не зможу стати успішним місіонером. І усвідомив, що мені потрібна сила Божя. Часу даремно не витрачав і навіть на перервах усамітнювався у кімнаті і молився. Після лекцій знову ревно молився, просив у Господа сили й помазання Святого Духа. Я шукав Господа, прагнув сили від Нього — і її отримав», — з радістю свідчив місіонер.

Ця сила від Господа допомагала йому в тяжких моментах місіонерського служіння. Доводилося молитися за одержимих, залежних від алкоголю людей. Спершу кримчани приймали місіонерів несприятливо, однак, спостерігаючи за їхнім життям, за їхнім щирим бажанням підтримати та допомогти, змінили своє ставлення. Люди готові слухати свідчення про Ісуса Христа, коли бачать чистоту намірів, бачать добрі діла. Ось чому кожен місіонер повинен бути наділений такою рисою, як жертовність.

Завершуючи урочисте зібрання, Ростислав Антонович закликав усіх студентів вивчати Слово Боже, аби мати пильність і не підпадати під вплив тих, хто нав'язує якусь небіблійну науку. «Нехай Господь благословить вас та додасть вам мудрості. Цінуйте своє покликання, не спотикайтеся, будьте вірними та довіряйте Господу», — такими побажаннями директора місії та спільною гарячою молитвою і закінчилося урочисте відкриття місіонерської школи-2010.

Ірина Наумецька.
м. Рівне.

Біблія про егоїзм

Егоїзм — від латинського «себе-любство», турбота тільки про самого себе.

Визначальна риса егоїста — любов до себе і турбота про себе. Егоїст завжди шукає своєї вигоди. А тому може, як то кажуть, іти по трупах. У розмові любить домінувати і бути в центрі уваги («А ось я...», «А ось мене...»). Він неухвально до потреб і проблем інших. Егоїст любить скаргитися і викликати до себе співчуття. Вимагає від інших безумовної любові, милосердя і терпіння, а сам цього не виявляє. Легко ображається, іноді без причин, і схильний до тиранії. У своїх проблемах любить звинувачувати інших. Його гасло — «Після нас хоч потоп».

Егоїст не любить просити, щоб не бути зобов'язаним, і ні з ким не зв'язує по-справжньому близьких стосунків. А тому тримається відокремлено, сам по собі. Він гордовитий і пихатий. А ще егоїста важко або й неможливо переконати в тому, що він егоїст.

Ось що про таких людей каже Слово Боже: «Це ремствувачі, незадоволені з долі своєї, що ходять у своїх пожадливостях, а уста їхні говорять чванливе; вони вихваляють особи для зиску! А ви, улюблені, згадуйте слова, що їх давніше казали апостоли Господа нашого Ісуса Христа, які вам говорили: «За останнього часу будуть глузії, що ходитимуть за своїми пожадливостями та безбожністю». Це ті, хто відлучується від єдності, тілесні, що духа не мають» (Юд. 1:16-19).

Скільки егоїстів у світі

На землі понад шість мільярдів людей. І як не дивно, всі вони — егоїсти. Або ж були такими. Можливо, вам така думка не вельми подобається, але ось кілька доказів цього:

Доказ перший:

Егоїзм — це любов до себе. У Біблії нам заповідано любити ближнього,

як самого себе. Кожен з нас знає, як любити себе. Якби це було не так, у Біблії давалось би детальне пояснення того, що це означає. Отже, кожен з нас — природжений егоїст.

Доказ другий:

Егоїст — людина, яка любить самого себе безумовно любов'ю. Така любов є протилежністю любові агапе, яка описана в 1 Кор. 13:4-7: «Любов довготерпить, любов милосердує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить».

Егоїзм, будучи протилежністю любові, робить все навпаки: «Егоїзм не довготерпить, не милосердує, егоїзм заздрить, егоїзм величається, надимається, поводить нечестно, шукає тільки свого, рветься до гніву, думає лихе, радіє з неправди, не прощає, нічому не вірить, егоїст завжди підозріливий».

У кожній людині є хоч одна з цих рис, бо інакше Біблія не закликала б нас зростати в любові... Справжня любов «не шукає тільки свого», тобто не егоїстична. Егоїст не здатний любити по-справжньому нікого, окрім себе. А тому він не в змозі бути терплячим до людей, йому важко виявляти милосердя, не заздрити, не величатися, не надиматися, не шукати тільки свого тощо.

Доказ третій:

«Всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). «Кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня. Бо гріх — то беззаконня» (1 Ів. 3:4). А беззаконня — це противлення Закону Божому.

Закон Божий міститься в двох заповідях: любити Бога і ближнього (Мт. 22:37-39). Егоїзм виключає любов до Бога і ближнього. Отже, егоїзм — це беззаконня, а значить, гріх. А оскільки всі згрішили, то всі люди — егоїсти. Слова «грішник» і «егоїст» до певної міри синоніми.

Якщо ви з цим не згодні, це тільки

доказує (ось вам і **четвертий доказ!**), що ви — егоїст.

Отже, всі люди егоїсти. Хтось більшою мірою, хтось меншою. Саме тому Слово Боже звертається до всіх (у тому числі і до християн) із закликом любити ближнього, як самого себе.

Природа егоїзму

«Бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиха життя, — це не від Отця, а від світу» (1 Ів. 2:16). Егоїзм Біблія називає пожадливістю тілесною, пожадливістю очей і пихою життєвою (адже егоїст прагне догодити самому собі і своєму тілу).

Згрішивши, людина вийшла з-під Божої влади і стала незалежною. Природні бажання тіла, опоганені егоїзмом, перетворилися на пожадливість. Їх метою стало самозадоволення (задоволення свого «я»), а не догодження Творцеві. Життя грішної людини переповнилось егоїзмом, який дав поштовх розвитку інших вад. Тому егоїзм — основа всіх вад людини.

Немає нічого поганого в турботі про своє тіло, в бажанні задовольнити фізичні і матеріальні потреби. Але Слово Боже попереджує, щоб ми «догодження тілу» не обертали «на пожадливість!» (Рим. 13:14).

Згідно з 1 Ів. 2:16, джерело егоїзму — гріх і грішний світ. Навіть якщо людина за своєю природою нібито й непогана, але якщо вона братиме приклад зі світу, то розвинеться в досконалого егоїста.

Егоїст і Бог

Проблема егоїстів полягає в сліпій любові до самих себе, яка не дозволяє їм помічати свої помилки і не дає їм прислухатися до зауважень збоку і до відкриття зі сторінок Біблії.

На жаль, егоїсти так сильно люблять себе, що в їх очах скоріше Бог помиляється, аніж вони. Замість того, щоб покаятися у своїх гріхах, вони шукають протиріч в Біблії, щоб доказати, що Бог не має рації, і тим самим виправдати себе. А без покаяння прощення не буває...

Егоїзм як свідчення про наближення кінця світу

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримані, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, — вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертаєш від таких!» (2 Тим. 3:1-5).

«Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували» (2 Тим. 4:3).

Останній уривок свідчить про те, що егоїсти глухі до здорового вчення Святого Письма. Саме тому вони вибирають собі церкви, де проповідники влещують їх слух обіцянками, що Господь прийме їх в Небесне Царство такими, які вони є, що завдяки своїм достоїнствам вони заслугують Божих благословень, у тому числі спасіння і життя вічного.

На противагу егоїзму

Біблія не забороняє нам любити себе, але вчить нас любити ближнього так само, як ми любимо самих себе. Із збільшенням любові до себе повинна збільшуватися і любов до ближнього. Цей принцип справедливий не тільки для Нового Заповіту: «Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу. І будеш любити ближнього свого, як самого себе! Я — Господь!» (3 М. 19:18). «Бо заповіді: «Не чини перелюбу», «Не вбивай», «Не кради», «Не свідкуй неправдиво», «Не пожадай» і які інші, вони містяться всі в цьому слові: «Люби свого ближнього, як самого себе!» (Рим. 13:9).

Окрім того, полюбити ближнього — це тільки друга заповідь. Перша ж заповідь закликає нас любити Бога більше, ніж ми любимо себе: «Він же (Ісус) промовив йому: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душою своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:37-39).

Слово Боже закликає нас бути уваж-

ними до потреб та інтересів інших: «Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших» (Фил. 2:4). «Носить тягарі один одного, і так виконаєте закон Христового» (Гал. 6:2). «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!» (Рим. 12:15). «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилих, а не собі догоджати. Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування» (Рим. 15:1-2). «Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен — для ближнього!» (1 Кор. 10:24).

«Усі бо шукають свого, а не Христового Ісусового» (Фил. 2:21). «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошилися кожен на власну дорогу...» (Іс. 53:6). «Промовив тоді Ісус учням Своім: «Коли хто хоче йти вслід за Мною — хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною» (Мт. 16:24). «А до всіх Він промовив: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде» (Лк. 9:23). Зречтись себе — означає відмовитися від егоїзму (безмежної любові до себе).

«Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки» (Мт. 7:12). «І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви» (Лк. 6:31).

Боротьба з егоїзмом

Егоїзм — риса характеру. Щоб змінитися від егоїзму, необхідно змінити свій характер. Для цього найперше потрібно визнати себе егоїстом. Далі — почати аналізувати свої вчинки і намагатися по-бачити, в яких ситуаціях ти поводився, як егоїст.

Треба старатися контролювати свою поведінку; намагатися вникати в проблеми інших людей; не переводити всі розмови на себе; вчитися слухати; перестати постійно виявляти незадоволення тим, що відбувається; бути стриманішим, терпимішим і поблагливішим до інших; не ображатися, прислуховуватися до зауважень збоку; регулярно читати Слово Боже і прислуховуватися до Божих викриттів.

Не треба усамітнюватися, бо лише в спільноті можна виявити свої як позитивні, так і негативні риси характеру. Чи не для того Слово Боже закликає християн «не кидати збору свого» (Євр. 10:25)? Ну і обов'язково потрібно молитися і просити Бога змінити наш характер.

У реанімаційному блоці, де робили операцію помираючій дівчинці, відеокамера зафіксувала безтілесну істоту, що світилася

Коли ситуація стала критичною, рідні вирішили покластися на Божу волю і відключити свою змучену хворобами доньку від апарата штучного дихання. Виживе дитина чи ні, не знав ніхто. Безумовно вірила у спасіння лише її мама. Вона побачила своїми власними очима поруч з ліжком дочки безтілесну істоту, що світилася, і зрозуміла: це був ангел!

Відеокамера спостереження в дощовий день зафіксувала світіння біля порогу реанімації, в якій помирала дівчинка.

14-літня Челсі Бентон видужала. І це стало сенсацією — лікарі досі не можуть збагнути причину чудесного спасіння і знову й знову розглядають фотографію, на якій видно, що біля дверей реанімації у вирішальну мить чергував безтілесний ангел-охоронець. На відеозаписі камери лікарні, спрямованої на вхід в палату, зафіксований крилатий об'єкт, що сяяв неземним світлом.

— Коли ми стояли над моєю дитиною і молилися, одна медсестра раптом штовхнула мене в плече і показала на монітор, — розповідає Колін Бентон, мама дівчинки. — Там яскраво сяяв крилатий об'єкт. Я зрозуміла, що це ангел і моя дочка або буде врятована, або потрапить до раю. Я сама зняла маску, через яку Челсі дихала вже півроку, і вона народилася вдруге.

Те, що Челсі Бентон з містечка Мінт Хілл в Північній Кароліні, США, вижила, називають чудом. І це не перше чудо в її житті — здається, з самого наро-

дження нею опікуються небесні сили.

Челсі народилася на п'ять тижнів швидше, і лікарі сказали, що вона проживе не більше 36 годин. Але помилились. Немовля вижило, хоча й провело чотири місяці у відділенні інтенсивного відновлення.

Ще до того, як Челсі виповнилося два роки, її знову поклали в лікарню з пневмонією. Вже тоді стали проявлятися перші ознаки хвороби, яка потім прикувала дівчинку до ліжка. У медичній картці Челсі Бентон вказаний цілий букет захворювань: водянка головного мозку, тобто гідроцефалія, через що довелося вставляти в череп дівчинки шпунт, а потім проводити кілька корекцій; смертельно небезпечні віруси, а потім ретенція, тобто затримка рідини. Тоді з організму Челсі відкачали три літри води.

У ті важкі дні лише молитва тримала рідних дівчинки.

— Ми молилися щодня — моя старша дочка, я і Челсі, — розповідає Колін Бентон. — Ми молилися тільки про одне — про чудо. І це чудо сталося.

Через сім тижнів після того, як Челсі в черговий раз доставили до лікарні з легкою простудою, яка виявилася майже смертельною для ослабленого організму дівчинки, вона дивним чином одужала.

— Як тільки ми привезли Челсі в клініку, її відразу під'єднали до апарата штучної вентиляції легень, — згадує мати.

Час від часу стан хворої погіршувався. Кожного дня в Челсі знаходили нові захворювання — пневмонія в лівій легені, потім у правій, потім почалося зараження крові, появились згустки в крові, стафілокок, кишкова паличка. Челсі не могла нічого їсти.

Через два місяці госпіталізації лікарі запросили сім'ю на раду, щоб обговорити «план дій». Ніякого полегшення для дівчинки не сталося, а бути постійно підключеною до апарата вона теж не могла. Настав вирішальний момент — треба було спробувати зняти дихальну маску. Лікарі вже кілька разів намагалися зробити це, сподіваючись, що організм Челсі почне самостійно дихати і боротися за життя, але дівчинка тут же починала задихатися, і, не в змозі дивитися на її муки, лікарі знову надягали на неї маску. А потім довірили це питання рідним дівчинки. Сімейна рада відбулася 31 жовтня.

— Сім'я вирішила, що, знявши маску, ми більше не будемо надягати її на Челсі, — розповідає Колін. — Вона вже досить натерпілася. Я відчувала, що Бог хоче, щоб я прийняла таке рішення. Моя дочка була зі мною протягом 14 років, і тепер настав час дозволити їй бути вільною, віддати її на волю Всевишнього. Якби вона померла, то потрапила б на небеса і вже точно не відчувала би болю...

— Ми дочекалися, поки зберуться всі члени нашої сім'ї, щоб побачити Челсі, можливо, востаннє, — згадує Колін. — Пополудні 5 листопада ми всі молилися біля її ліжка, аж раптом медсестра показала мені на монітор. Камера зафіксувала над порогом палати якусь істоту. Вона випромінювала сильне світло. Я не могла відірвати очей і вигукнула: «Боже мій, це схоже на ангела!».

Колін направила свій цифровий фотоапарат на монітор, щоб зняти те, що бачили її очі, але перший знімок не вдался. Вона спробувала ще раз, і об'єкт відобразився на знімку.

— Я заспокоїлась і зрозуміла, що все буде добре, — Колін, згадуючи цей момент, плаче. — І ми зняли маску. Наступного дня медичні показники Челсі були добрими як ніколи! Вона почала рожевіти, лікарі дивувалися, не розуміючи, що відбувається. Медсестра, яка першою розгледіла ангела на моніторі, сказала, що за всі 15 років своєї роботи вона не бачила нічого подібного.

14 листопада Челсі перевели з реанімації у звичайну палату, а ще через три дні виписали додому! Мати впевнена, що спасіння її дочки приніс ангел, і ніхто не зможе її в цьому зневірити.

— Тоді був дощовий день, — пояснює Колін. — Сонця не було взагалі, а світло появилася в палаті само собою. Якщо хтось сумнівається в справжності цієї фотографії, це його право. Але я знаю, що я бачила. І ніяких махінацій зі знімком не робила. Я вірю, що це — ангел.

Усі люди, які зіткнулися з цією ситуацією, змінилися. Вони по-іншому почали дивитися на речі, знаючи, що Бог бачить кожен їх рух.

На Різдво Челсі минуло 15 років. Сьогодні вона абсолютно здорова і ходить до школи — як живе свідчення Божої милості.

Людина у криниці

Один чоловік упав у криницю і не міг звідти вибратися.

Хтось, хто мав добре серце, проходив там і сказав: «Мені дуже прикро, що з тобою таке трапилося. Від душі співчуваю».

Політик, заклопотаний суспільними справами, минаючи криницю, прорік: «Це логічно, бо рано чи пізно хтось таки мусив туди впасти».

Побожний чоловік сказав: «Лише недобрі люди можуть впасти до криниці».

Учений замислився над тим, у який спосіб чоловік опинився у криниці.

Політик-опозиціонер вирішив виступити з оскарженням супроти уряду.

Журналіст постановив наступного тижня написати полемічну статтю для газети.

Чоловік практичний спитав, чи треба платити податки за криниці.

Сумна особа ствердила: «Моя криниця ще гірша!».

Гуморист засміявся: «Напийся кави. Це поліпшить тобі настрої!».

Оптиміст повідомив: «З тобою могло статися ще гірше».

Песиміст докинув: «Скоро зсунешся

на саме дно».

Ісус, побачивши чоловіка в криниці, подав йому руку і витягнув звідти.

Чого сьогодні потребує світ?

Більше привітності і менше користолюбства.

Більше дарунків і менше вимог.

Більше усмішок і менше гримас.

Більше «ми» і менше «я».

Більше сміху і менше плачу.

Більше квітів на дорожі життя і менше на гробах.

Справжня пожива

«Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності» (2 Тим. 3:16).

Одного разу якийсь вчений дістав зі своєї бібліотеки книгу, розгорнув її і відчув легкий біль в пальці — як від уколу голкою. Він не звернув на це уваги, але незабаром рука його спухла, потім спухло все тіло, і він помер попри вжиті заходи.

Виявляється, в книгу пробралася маленька, але дуже отруйна змія. Вона його і вжалила.

Багато сучасних книг і фільмів приховують в собі змію значно небезпечнішу, ніж та, котра вжалила вченого. Там, де людина дає місце бур'яну, корисні рослини не виростуть.

У наш час видаються тисячі книг, знімаються сотні фільмів з отруйним змістом. Бережімося, щоб душа наша не отруїлася ними.

Стародавні вірили, що існує тварина, один погляд якої спричиняє смерть; сьогодні такими смертоносними втіленнями цієї тварини стали аморальні твори і фільми. За першим і дуже часто смертельним ударом для душі слідують багато інших ударів.

Колись єгипетський фараон звелів написати над входом заснованої ним бібліотеки: «Ліки для душі». Натомість у наш час багато книг і фільмів сміливо можна назвати отрутою для душі, і їх треба уникати так само, як ми уникаємо шкідливих та отруйних речовин.

Нерозумні книги і фільми — це факели, що ведуть в пекло. Бог говорить: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі» (Єр. 1:8).

Слово Боже — це хліб і вода. Воно зміцнює дух і душу. Тож насичуймося ним.

Історія одної страти

З лондонським «дзвоном бідного грішника», який, згідно з традицією, сповіщав про чергову страту злочинця, пов'язана дуже цікава історія з життя англійського державного діяча Олівера Кромвелля.

Через державні безпорядки він присудив одного чоловіка до смертної кари, зазначивши: «Коли сьогодні в шостій годині вечора зазвонить дзвін собору, голова засудженого повинна бути відрубана».

На соборній площі зібрався величезний натовп цікавих. Кожний хотів стати свідком цього видовища. Усі чекали, коли зазвонить дзвін, але дзвін мовчав. Тоді послали за паламарем дізнатися, у чому річ.

Той, як звичайно, смикав за мотузку, але марно. Коли він піднявся на

дзвіницю, перед ним постало дивне видовище. На язичку дзвона висіла жінка! Натягаючись, мотузку кидали нею з боку в бік. Коли дзвін зупинився, жінка неспритомно впала на підлогу. Це була дружина засудженого.

Дізнавшись про це, Кромвель був сильно вражений і велів помилувати нещасного.

Ієрархія цінностей

Життя влаштоване ієрархічним чином. І щоб розуміти його, треба мати поняття про його ієрархічну структуру. Ієрархія — це структура і порядок. У ній є вище, є нижче, є більше, є менше. Є те, що верховодить, і те, що підкоряється.

Ми не живемо у вакуумі, ми є якоюсь частиною складного організму — життя, влаштованого за принципом ієрархії. Таким чином, ми теж підвладні ієрархії і самі включені в неї. У нас є більш важливі і менш важливі справи. Є люди дуже важливі, а є важливі менше. Інформацію ми сприймаємо і класифікуємо за принципом важливішої для нас і менш важливої тощо.

Будь-який порядок — це, по суті, встановлена система пріоритетів чи та сама ієрархія. Роблячи порядок в себе на робочому столі, у своїй квартирі чи у своїй голові, ми вибудовуємо певну систему взаємозв'язків, розкладаючи за важливістю предмети, речі і поняття. Щось кладемо на головніше, видне місце, щось ховаємо, щось взагалі викидаємо як непотріб.

Визнання людиною основ світобудови: є Бог, є людина — це вже визнання ієрархічного порядку, який вибудовує стосунки між ними. Біблія пише: «Початок мудрості — це страх Божий». Тобто початок мудрості — це визнання людиною того, що вона підкорена Богові і якомусь вищому закону.

Які практичні висновки можна з цього зробити? Наприклад, для того, щоб перебороти суєту розуму чи просто фізичну суєту, треба виділити головну думку (чи дію) і підкорити головному все інше.

Для того, щоб краще виконати звичайну роботу, необхідно підготувати відповідний інструмент, організувати робоче місце і хоч би подумки накреслити план дії — що і в якому порядку треба робити. Якого б величезного обсягу роботу не треба було робити, не хвилюйтеся. Спочатку розбийте всю роботу на частини і спокійно, одне за одним, робіть все, що треба.

За ієрархічним принципом побудовані держава, усі її відомства і міністерства, уся система влади. Якщо ви хочете орієнтуватися в цій системі, ви повинні знати закони і її структуру.

Система духовної влади також побудована за принципом ієрархії — є вищі духовні чини, є нижчі. І мудрість полягає в тому, щоб знати і враховувати все це у своїй діяльності. Тому Біблія говорить, що людину, яка живе з Богом, має мудрість від Бога, Бог робить «головою, а не хвостом» у будь-якій справі.

№ 4 (67)

Виходить щомісяця

КВІТЕНЬ 2010 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор Михайло ПАНОЧКО

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятдесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726